கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-௩௬.] வெகுதானிய ஹு தை மீ [பகுதி-௩.

Vol. 36. January—February 1939. No. 3.

வான்மீகரும் தமிழும்.

[௫௭-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.]

II. சுந்தரகாண்டம்.

ஸ்ரீ வால்மீகிமுநிவர், ராமாயணத்தில் காண்டங்கள்தோறும் சொல்லப்படும் விஷயம்பற்றியே ஒவ்வொருகாண்டத்துக்கும் பெயரிட்டிருக்கிறார். அதாவது: இராமனுடைய பாலசரிதம்கூறும் காண்டம் பாலகாண்டம் என்றும், அயோத்தியில்நடந்த இராமசரிதம்கூறும்காண்டம் அயோத்தியாகாண்டம் என்றும், அரண்யத்தில் நடந்த இராமவிருத்தாந்தங்கூறும் காண்டம் ஆரண்யகாண்டமென்றும், யுத்தசரிதம்கூறும் காண்டம் யுத்தகாண்டமென்றும் பெயரிட்டிருக்கிறார் என்பது.

அம்முறையில் சுந்தரகாண்டமென்று ஒரு காண்டத்துக்குப் பெயரிட்டிருக்கிறார். சுந்தரம் என்ற சொல்லுக்கு வடமொழியில் அழகுடையது என்பது பொருள். இதனால் அக்காண்டம் அழகுடைய காண்டம் என்று பொருள்கொள்ளக்கிடக்கிறது. இவ்வாறு பொருள்கொண்டால் அக்காண்டத்தின் அழகுபற்றிப் பெயரிட்டதாகுமல்லது அக்காண்டத்திற் பல இடங்களிற் சொல்லப்பட்ட இராமவிருத்தாந்தம்பற்றிப் பெயரிடப்பட்டதாகக் கொள்ளற்கிடமில்லை; கொள்ளின் அந்த ராமவிருத்தாந்தங்களுக்குச் சுந்தரம் என்ற பெயர் பிரசித்தமாயிருக்கவேண்டும்; அங்ஙனமில்லாமையால் அது பொருந்தாது.

*

அக்காண்டத்திற் சொல்லப்படும் விஷயசமுதாயத்துக்கும் சுந்தரம் என்ற பெயரில்லை. அதனால் விஷயசமுதாயம்பற்றி யிடப் பட்ட பெயராயும் இல்லை.

ஆதலால், கிஷ்கிந்தாகாண்டத்துக்கு அதிற்சொல்லப்படும் விஷயசமுதாயம்பற்றிப்பெயரிடாமல் அதிற்சொல்லப்பட்டதொரு சிறுபகுதியின்விஷயம்பற்றிக் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் என்று பெயரிட்டிருப்பதுபோலச் சுந்தரகாண்டத்துக்கும் அதனுட்சொல்லப்பட்ட சரிதங்களுள் ஒரு சிறுபகுதியுட்சொல்லப்பட்டவிஷயம்பற்றிப் பெயரிட்டிருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது.

கிஷ்கிந்தாகாண்டத்திற்சொல்லப்படும் விஷயங்கள் பலவாயிருந்தாலும் அவற்றுளெல்லாம் இராமன்சம்பந்தமான சிறந்தவிஷயம் சுக்கிரீவனுக்குக் கிஷ்கிந்தாராஜ்யபட்டாபிஷேகம் செய்வித்ததே. அதுகாரணமாகக்கொண்டு கிஷ்கிந்தாகாண்டம் என்று பெயரிட்டிருக்கிறார். அவ்வாறு சுந்தரகாண்டத்துட் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களுட் சிறந்தவிஷயம் யாதெனில் சீதை இராமபிரான்பிரிவாற்றாது உயிர்துறக்கமுயலுந்தருணத்தில் அனுமான்சென்றுகூறிய இராமபிரான்வடிவழகே. அவ்வடிவழகே சீதையை உய்யக்கொண்டமையால் அச்சிறப்புப்பற்றி அக்காண்டத்துக்குச் சுந்தரகாண்டமென்று பெயரிட்டிருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது. இப்பொருளே யார்க்கும் புலப்படத்தக்கது.

ஆயினும், இது வடமொழிவழக்கிற் பொருந்தவில்லை யென்பதுபற்றி வடநூல்வல்லார் வெவ்வேறுபொருள்கூறுவர்.

அவர் அவ்வாறுகூறுதற்குக் காரணம்: அக்காண்டத்துட் சொல்லப்படும் பெரும்பான்மையான பொருள்களைக்கொண்டு பெயரிடாமல் மிகவும் சிறுபகுதியுள் இராமசௌந்தர்யம்கூறியிருப்பதுபற்றிப் பெயரிட்டிருப்பர் என்றல் பொருந்தாதென்பதும், சுந்தரம் என்றசொல்லுக்குச் சௌந்தர்யத்தையுணர்த்தும் ஆற்றல் இல்லை யென்பதுமே.

இவை காரணமாகமாட்டா. ஏனெனில், வெவ்வேறுபலவிஷயங்கள் அடங்கியதாயுள்ளதொரு பெரும்பகுதிக்கு, அப்பகுதிக்குள் எங்கேனும் ஓரிடத்திற்சொல்லப்பட்ட சிறந்ததொரு சிறுபகுதியிலுள்ள விஷயம்பற்றியும் பெயரிடுதல் வான்மீகிமுனிவர்

காலத்திலுமிருந்த தமிழ்ப்புலவர்வழக்கு. இது, நோக்கு என்னும் சொல்நயமுடையதாய்ப் பெரும்பயனளிக்கத்தக்கது. இதனைப் பின் வருவனவற்றுள்ளும் கண்டறியலாம்.

வான்மீகிபகவானுடன் சமகாலத்தவராயிருந்த திரணதூமாக்கினியென்னும் தொல்காப்பியமுனிவர் தாமியற்றிய தொல்காப்பியத்துள் பெரும்பகுதியாகிய ஓரதிகாரத்துக்கு அவ்வதிகாரத்தினிடையே கூறிய பொருளியல் என்னும் சிறந்ததொரு சிறுபகுதியிற் சொல்லப்பட்டவிஷயத்தினால் பொருளதிகாரம் என்று பெயரிட்டிருக்கிறார். இதனை, அதன் உரைகாரர் நாண்மீனின்பெயர் நாளுக்காவதுபோல்வதோர் ஆகுபெயர் என்று உரைவரைந்தமையான், இதனை நாண்மீன் போன்ற அப்பகுதியின் குறுமையும், நாள்போன்ற அத்தொகுதியின் நெடுமையும் கண்டறியலாம்.

இன்னும், திருவள்ளுவரியற்றிய முப்பாலுள் இடையிலுள்ளதொரு பெரும்பகுதிக்கு அதனுட்சொல்லப்படும் பொருள்கள் பலவற்றுள்ளும் இடையேயுள்ள மிகச்சிறியபகுதியாகிய பொருள்செயல்வகை என்னும் அதிகாரத்திற் சொல்லப்பட்ட விஷயம்பற்றிப் பொருட்பால் என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்.

மேலும், இளங்கோவடிகளியற்றிய சிலப்பதிகாரமும், அந்நூலின் இடையேயுள்ள மதுரைக்காண்டத்தின் இடைப்பட்ட சிலம்பின்செய்திகூறிய சிறுபகுதிப்பொருள்கொண்டு பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது.

பதிற்றுப்பத்துப் பாட்டுத்தோறும் இடையிடைகாணப்படும் சிறந்ததொரு சொற்றொடர்விஷயங்கொண்டு பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வாறாகப் பெயரிடுவதாற் போந்த பயன் யாதெனில் நோக்கு என்னும் காவியநயம் அமைவதாம். அதாவது: சொல்லுணர்ச்சிமாத்திரத்தாற் பொருள்புலப்படாது அப்பெயருடைய பகுதி முழுதும் உற்றுநோக்கப் பொருள்புலப்படவைத்தலாம். இதனால் படிப்பவர்கள் அதன் பெயர்க்காரணந் தெரியவேண்டி அப்பெயரிடப்பட்டபகுதிமுழுதும் ஊன்றியுணரும் உணர்ச்சியுடையராதலும் ஆராய்ச்சியுடையராதலும் பயனும்.

இத்தகைய பயனுடைமையால் சிறுபகுதிப்பொருள்கொண்டு பெரும்பகுதிக்குப் பெயரிடுதல் குற்றமாகமாட்டாதென்பது தமிழறிஞரது தொன்றுதொட்ட துணிபு.

இவ்வாறே வடமொழியிலும், ம்ருச்சகடிகம் (-மண்ணியல்சிறுதேர்) என்னும் நாடகத்துக்கு நுவல்பொருள்பற்றி சாருதத்தசரிதம் என்று பெயரிடாமல் அதனுள் சிறந்தசுவையுடையதொரு சிறுபகுதியின் நுவல்பொருள்பற்றி ம்ருச்சகடிகம் (-மண்ணியல் சிறுதேர்) என்று பெயரிட்டிருப்பதும் நோக்கத்தக்கது.

ஆதலால் கிஷ்கிந்தா காண்டத்துக்கு அதனுட்சொல்லிய சிறுபகுதியான கிஷ்கிந்தாராஜ்யபட்டாபிஷேகம் சிறந்தமையால் அவ்விஷயம்பற்றிப் பெயரிட்டிருப்பதுபோலவே சுந்தர காண்டத்துக்கும் அதன் சிறுபகுதியுட் சொல்லப்பட்ட ராம சௌந்தர்யம் சிறந்தமையால் அவ்விஷயம்பற்றிப் பெயரிட்டிருக்கலாம் என்பதில் தடையில்லை.

இனி, சுந்தரம் என்ற தர்மிவாசகம் சௌந்தர்யம் என்னும் தர்மத்தை உணர்த்துமா என்பது ஆராயத்தக்கது.

சுந்தரம் என்பது வடசொல்லாய்த் தமிழில்வந்து வழங்கப்படுகிறது. வடமொழிவல்லார் அதற்கு அழகுடையது என்னும் குணிப்பொருளல்லது அழகு என்னும் குணப்பொருள் கொள்வதில்லை என்பது உண்மையே. தமிழ்மொழிப்புலவர்கள் அழகின்பரியாயமாகிய சௌந்தர்யம் என்னும் பண்பையும் சுந்தரம் என்ற சொல்லால் வழங்குவர். இதனை,

> "சுந்தரம் அணங்கு மஞ்சு சொக்குத் தேசிகம் அம் பொன்னே
> சந்தம் காரிகை கவின் பூந் தளிமமே வாமம் காமர்
> அந்தமே மயமே யொண்மை ஆய்ந்த வாறேழுந்தானே
> வந்திடும் அழகின் பேராம்."

என்ற நிகண்டினாலும் அறியலாம். "சிந்தாமணியுள், "சுந்தரநிலமிசைச்சொரிதலின்" என்ற தொடரிலுள்ள 'சுந்தரம்' என்ற சொல்லைப் பண்புப்பெயராகவேகொண்டு, 'சுந்தரம்' நன்மை என்று குறிப்புரை எழுதப்பட்டது. அழகும் நன்மையேயாதலால் அது நன்மையென்றதும் பொருந்தும்.

இவ்வாறே தமிழ்ப்புலவர்கள் வடமொழியிலுள்ள குணிப் பெயர்களைக்கொண்டு பெரும்பாலும் குணப்பொருள்களையும் வழங்குவர். இதனைத் தரித்திரம் என்னும் குணிப்பெயரால் தாரித்திரியம் (வறுமை) என்னும் குணத்தையும், கவி (-புலவன்) என்னும் குணிப்பெயரால் அக்கவியின் செயலாகிய கவிதை என்னும் பண்பையும், வீரம் என்னும் குணிப்பெயரால் வீரியம் என்னும் பண்பையும் வழங்குதல் காணலாம். கம்பரும், "வீரமுங் களத்தே போட்டு வெறுங்கையோ டிலங்கை புக்கான்" என்றதுபோலப் பலவிடங்களில் வழங்குவர்.

சங்ககாலத்து நூலாகிய மணிமேகலையுள்ளும்,

'சாத்தியதன்மமாயுள்ள அநித்தமும்
சாதநதன்மமாயுள்ள மூர்த்தமும்'

என்பனபோல, வடமொழியுள் அநித்யத்துவம், மூர்த்தத்துவம் என்று சொல்லவேண்டிய குணப்பொருள்களை (தர்மங்களை) அநித்தம், மூர்த்தம் எனக் குணிப்பெயரால் பலஇடங்களில் வழங்குதல் காணலாம்.

இவ்வாறே சுந்தரம் என்ற குணிப்பொருளின்பெயர் (தர்மிவாசகம்) சௌந்தர்யம் (அழகு) என்ற குணப்பொருளின்பெயராக (தர்மவாசகமாக) வழங்குதல் தமிழ்ப்புலமைபற்றியவழக்கென்றறியக்கிடக்கிறது.

தமிழ்ப்புலவர்தாம் தர்மிவாசகமான சுந்தரபதத்தைத் தர்மவாசகமாகக் கூறுதல் குற்றமன்றோ? எனில் அன்று. தர்மதர்மிகளுக்கு ஒற்றுமைச்சம்பந்தம் உண்மையால் தர்மிவாசகம் தர்மியையுணர்த்தும்போதே தர்மத்தையும் உடனுணர்த்துவதல்லது தர்மத்தை ஒழித்துத் தர்மியைமாத்திரம் உணர்த்தமாட்டாது; ஆதலால் சுந்தரம் என்ற தர்மவாசகத்தால் சௌந்தர்யமும் உணர்த்தப்படும்.

அல்லது ஊர் அடங்கிற்று என்பதில் ஊர் என்னும் சொல் ஊர் என்னும் இடப்பொருளைவிட்டு ஊரிலுள்ளார் என்னும் இடத்துநிகழ்பொருளையுணர்த்துவதுபோலச் சுந்தரம் என்னும் சொல்லும் அப்பொருளினிடத்துள்ள சௌந்தர்யத்தை யுணர்த்துமெனக் கொள்ளினும் தவறாகாது.

அன்றியும், குணிப்பொருளுணர்த்தும் ஸுந்தரம் என்னும் வடமொழிப்பெயரின் தற்பவமாய்ச் சுந்தரம் எனத் தமிழில் வந்து குணப்பொருளிலும் வழங்கப்பெற்று ஆற்றல்படைத்த தமிழ்ச் சொல்லை மறித்தும் வடமொழியில் தற்பவமாக்கிக்கொண்டு ஸுந்தரம் எனக் குணப்பெயராக வழங்கினமையால் அது பண்புப் பெயராயிற்றெனினும் இழுக்காது.

வடமொழிநூல்களில் தமிழினின்றும் பாலஃ (பாலன்) ஆணி (ஆணி) முதலிய சொற்கள்போலத் தற்பவமாகவும் தற்சமமாகவும் தொன்றுதொட்டு வழங்கப்பட்டுவருவன பலவுள. அவை பின் வேண்டுழிவேண்டுழி ஆராய்ந்து காட்டப்படும்.

அன்றியும், சௌந்தர்யம் என்பதைவிடச் சுந்தரம் என்ற சொல் செவிக்கின்பம்பயப்பதாயும், எழுத்து மாத்திரை அசை: இவைகள் சுருங்கியதாயும் கல்லாதார்க்கும் பொருள்புலப்பாடுடையதாயும் இருப்பதுபற்றிச் சுந்தரகாண்டமென்று பெயரிட்டிருக்கலாமென்றுகொள்ளுதற் கிடமிருக்கிறது.

ஆனால் அவர் (வான்மீகிமுனிவர்) வடமொழிவன்மையுமுடையராயிருத்தலால் வடமொழிக்காவியத்துள் வடமொழிவழக்கின்வழுவாது சௌந்தரியகாண்டமென்று பெயரிடாது தமிழ்வழக்குப்பற்றிச் சுந்தரகாண்டம் என்று பெயரிடுவானேன்? என்றால் அவர்க்குத் தமிழ்வழக்குக்களும் கொள்ளத்தகும் என்பது உடன்பாடாயிருக்குமானால் அதனை வடமொழிப்புலவர்க்கும் அறிவிக்கவேண்டி ஞாபகமாக, இடையிடையே தம்நூலுள் தமிழ்வழக்குக்களை யெடுத்தாளுதலும் பொருத்தமுள்ளதே.

இதனாற்பயன், தமிழ்நூல்களில் இன்னோரன்ன தமிழ்வழக்குக்களைக் கண்டு வடமொழிவல்லார் அரியதமிழ்நூல்களைப் பிழையுடையனவென்றிகழாது நன்குமதித்து அவற்றையும் கற்றுணரவேண்டும் என்று அறிவித்தலாம்.

இவ்வாறான ஞாபகங்களை நூல்களினிடையிடையேகாட்டித் தம் கருத்துக்களைப் புலப்படுத்துவது நூலாசிரியர்களது இயல்பு.

அவ்வியல்புபற்றித் தமிழ்நூலியற்றிய திருவள்ளுவரும் தமக்கு வடநூன்முடிபுகளும் உடன்பாடென்பதைத் தமிழ்ப்புலவர்க்கு அறிவிக்கவேண்டி முதற்குறளில் தமிழ்நூல்முடிபுபற்றி ஆதிப்பகவன் என்னது, வடநூன்முடிபுபற்றி ஆதிபகவன் என்று கூறினர்.

இதனாற் பயன், திருக்குறளுள் வடநூன்முடிவுபற்றி வழங்கப்பட்ட 'நாணேன்னும் நல்லாள்' 'அதிநுட்பம்', 'சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக்கோல்லி' 'ஆபயன்' முதலிய தொடர்களும் பிறவும் தமிழ்ப்புலவர்களால் இலக்கணவழுவென்று தள்ளாது கொள்ளத்தக்கனவென்பதாம்.

அரிய நூலியற்றுபவர் தம் கோட்பாடுகளைக் கூற்றாற் காட்டாது குறிப்பாகிய ஞாபகத்தாற் காட்டிச்செல்வது முறையேயாதலால் அம்முறைபற்றி வான்மீகிமுனிவர் தமிழ்நூன்முடிபும் தமக்கு உடன்பாடென்பது தோற்றுவிக்கும் ஞாபகமாகச் சுந்தரகாண்டம் என்று பெயரிட்டிருக்கலாமென்று தோற்றுகிறது.

ஆனல் வான்மீகத்தில் இதனையொழியத் தமிழ்ப்புலமைபற்றி அவர் வழங்கியவை எவையேனும் உண்டோவென்று ஆராயவேண்டும்.

பத்திராசிரியர்.

ஸ்ரீ:

ஒரு சிற்றாராய்ச்சி.

மணிமேகலை முப்பதுபாட்டும் தனித்தனி பெயருடையனவாக விளங்குகின்றன. அவற்றுள் முதல் இருபத்தெட்டுப்பாட்டுக்கும் அவ்வப்பாட்டின் நுவல்பொருள்பற்றிப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது. 29, 30-ஆம் பாட்டுக்கள்மட்டும் அவ்வாறுபெயரிடப்பட்டனவாயில்லை.

29-ஆம்பாட்டிற் சொல்லப்படும்விஷயம் அளவையிலக்கணங்களும் அவற்றின் விளக்கங்களுமாயுள்ளது. அவ்விஷயம்பற்றி அதற்குப் பெயரிடுவதாயின் அளவைகேட்டபாட்டு என்று பெயரிடவேண்டும். அவ்வாறின்றி அது தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்ட

பாட்டு என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டசெய்தி அப்பாட்டிற் சொல்லப்படவில்லை.

அடுத்த 30-ஆம் பாட்டின் நுவல்பொருள் தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டதாயுள்ளது. அதனுல் அதற்குத் தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டபாட்டு என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கவேண்டும். அங்ஙனமின்றி அப்பாட்டுக்குப் பவத்திறமறுகேனப் பாவைநோற்றபாட்டு என்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது.

இப்பெயர்க்காரணம் யாதாயிருக்கலாமென்று ஆராயும்பொழுது அம் முப்பதாம் பாட்டின் ஈற்றடியிற் 'பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்றனள்' என்று மணிமேகலையின்செய்தி சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அதனையே நுவல்பொருளாகக்கொண்டு பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்றபாட்டு என்று பெயரிட்டிருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது.

இனி 29-ஆம் பாட்டின் பெயர் தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டபாட்டு என்றிடப்பட்டிருப்பதற்கும் வேறு காரணம் தோன்றுமையால் அதுவும் 30-ஆம்பாட்டைப்போல் ஈற்றடியின் நுவல்பொருள்பற்றிய பெயராயிருக்கலாமோ என்று பார்க்குமிடத்து அப்பாட்டு 'ஐயமின்றி யறிந்துகொளாய்ந்தென்' என்று முடிந்திருப்பதால் அது பொருந்தவில்லை.

மற்றைப்பாட்டெல்லாம் காரணம்பற்றியிட்ட பெயருடையனவாயிருக்க இஃதொன்றுமட்டும் காரணம்பற்றுதிட்ட பெயராயிராது. அதன்காரணம் யாதாயிருக்கலாமென்று ஆராயின் இப்போதுள்ள அப்பாட்டின் ஈற்றடியிறுதி 'ஐயமின்றி யறிந்துகொளாய்ந்தேன' என்று செயவெனெச்சமாயிருக்க அவ்வடியின்பின் 'தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டனளென்' என்று ஓரடியிருந்து பின்பு அவ்வடி எடுெழுதுவோரால் தவறிவிடப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்றும், அவ்வாறிருப்பின் 30-ஆம் பாட்டுப்போல அவ்விருபத்தொன்பதாம்பாட்டுக்கும் ஈற்றடியின் நுவல்பொருள்பற்றித் தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டபாட்டு என்று பெயரிட்டிருப்பது பொருந்துமென்றும் தோன்றுகிறது. **உதவிப்பத்திராசிரியர்.**

கம்பராமாயணசாரம்.

[எஉ-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

மகுடபங்கப்படலம்.

(சுக்கிரீவனால் இராவணன்) மகுட(ரத்தின)ம் பறிக்கப்பட்டுப் பங்கமுற்றதைக் கூறுவது.

சுக்கிரீவன் இராவணன்மேற் பாய்தல்.

[மேற்கூறியவாறு இராவணன் சாரணனைநோக்கிச் சொன்ன சமயத்தில், இராமன், 'அதோ, இலங்கையின் உத்தரவாயிற்கோபுரத் துச்சியினின்று நம் சேனையைநோக்கிக்கொண்டுநிற்கின்றார்களே, அவர்களை இன்னாரின்னாரெனத் தெரிவிப்பாயாக' என விபீடணன், 'தேவமாதர்சூழ நிற்பவன் தானும் தன்குலமும் நாசமடையச்செய்யும் கொடியபாவியான இராவணன்' என்று கூறி, ஏனையோர் இன்னாரின்னாரெனக் கூறத்தொடங்குமுன்னே, சுக்கிரீவன் கொடுங்கோபங் கொண்டு, சிவந்துதோன்றும் உதயசூரியனைச் செங்கனியென்று சிசுவாயிருந்தபோது பாய்ந்த அனுமான்போல், இராவணன்மேற் பாய்ந்தான். அவ்வாறு சுவேலமலைமேல்நின்று இராவணமலைமேற் பாய்ந்தவன், அந்த இராவணனாற் கவர்ந்துகொண்டுபோகப்பட்டபோது, கதறியழுத சீதைகுரல் கேட்டு, "அவன்மேற் சினந்து பாய்ந்த சடாயுவுக்குச் சமானமானான். மேகத்தைக் கண்டு களிக்கும் மயில்கள்போலக் கரிய இராமனைக் கண்டு களித்துக்கொண்டு இராவணன்பக்கத்தில்நின்ற தேவமாதர்கள், மலைமேல் இடிவிழப் பயந்தோடும் மயில்கள்போலச் சுக்கிரீவன் இராவணன்மேற் பாய்ந்த அதிர்ச்சியால், திடுக்கிட்டுத் திப்பிரமைகொண்டு சிதறியோடினார்கள். ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துநின்ற கரிய இராவணனும்

வெளிய சுக்கிரீவனும் நீலமலை வெள்ளிமலைகளைப் போன்றார்கள்; அன்றிக் கறுக்க ஆலகாலவிடத்தையும் வெளுத்த நீறுபூசிய சிவனையும் நேர்ந்தார்கள்.

சுக்கிரீவ ராவண தோந்த யுத்தம்.

இராவணன் 'நீ இங்கே வந்தகாரியம் யாது' எனச், சுக்கிரீவன், மௌனம் சாதித்து மறுமொழி வழங்காமல், இதுதான் மறுமொழியென்பான்போல, இருகைகளையும் ஓங்கி இராவணன் நெஞ்சில் இறங்கி அழுந்தும்படி குத்தினான். அவன் இருபது கைகளாலும் இடிபிடித்தாற்போல இவனை அறைந்தான். இவன் உயரத்தாவி உச்சிமேற் குதித்து ஒருபது தலைகளையும் முகங்களையும் உதைத்தான். அவன் இவனுடைய உதைத்தகாலைப்பற்றி, இவனைத் தரையிலே தள்ளி, எறி மிதித்துத் துகைத்தான். இவன், எழுந்து அவனைத் தரையில் தள்ளி இரத்தங் கக்க அமுக்கினான். அவன், குதித்தெழுந்து, இவனுடலை இருபது பாம்புகள் சுற்றுதல்போல இருபது கைகளாலும்பற்றிக் கிரங்கிக் கிறுகிறுக்கும்படி சுழற்றினான். இவன், சுற்றினவன் நெஞ்சில் சுறுக்கென நகம்பதியக் குத்தி இடுப்பைப்பிடித்துச் சுழற்றி, மூர்ச்சிக்கச்செய்து அகழியிலே விழுத்தினான். அவன், எழுந்து இவனைப் பிடித்துத் தன்னைத் தள்ளிய அகழியிலே தள்ளினான். இவன், மீண்டெழுந்து உயரத் தாண்டி அவனைப் பற்ற, ஒருவரொருவரை விடாராய்ப் பொருது, தரையிலே புரண்டு, உருண்டு (ஒருவரொருவரைத் தள்ளுதலின்றியே) தம்மையறியாமல் இருவரும் அகழியுள்ளே துடுமென விழுந்தார்கள்.]

34 விழுந்தனர் சுழன்றனர் விரைந்தனர்[1] திரிந்தார்
அழுந்தின ரழுந்தில ரகன்றில ரகன்றார்[2]
எழுந்தன ரெழுந்தில ரெதிர்ந்தனர் முதிர்ந்தார்[3]
ஒழிந்தன ரொழிந்தில ருணர்ந்திலர்க[4] ளொன்றும்.

கொண்டுகூட்டு: (அகழியில்) விழுந்தனர் (ஆகிய இராவண சுக்கிரீவர்) விரைந்தனர், சுழன்றனர், திரிந்தார்; அழுந்தினர், அழுந்திலர்; அகன்றிலர், அகன்றார்; எழுந்தனர், எழுந்திலர்; (பொருதற்கு) எதிர்ந்தனர், (பொருதலில்) முதிர்ந்தார்; (பொருதல்) ஒழிந்தனர், ஒழிந்திலர்; (போர்வெறியால்) ஒன்றும் உணர்ந்திலர் (ஆனார்கள்).

பொருள்: (அகழியில்) விழுந்தவர்கள், (ஒருவரையொருவர்) விரைவாகச்சுற்றி (வலசாரி இடசாரியாக)த் திரிந்தும், (ஒருவருடலில் ஒருவர்) அழுந்தியும் அழுந்தாமலும், நெருங்கியும் நெருங்காமலும், (ஒருவர்மேலொருவர்) எழுந்தும் எழாமலும், (பொருதற்கு) எதிர்ந்தார்கள்; (பொருதலில்) முதிர்ந்தார்கள். (சற்றுப் பொருதல்) ஒழிந்தார்கள், (மீண்டும் போரில் மூண்டு பொருதல்) ஒழியாராயினார்கள். (இவ்வாறு செய்த போர்வெறியால் தம்மையும் சகத்தையும் மறந்து போரன்றி வேறு) ஒன்றையும் உணராதவராயினர்.

மிகுவிரைவாகவும் அதிஉக்கிரமாகவும் நிகழ்ந்ததோர் யுத்தம் நம் கண்ணெதிர்நிகழ்ந்தாற்போலத் தோன்றும்படி இக்கவியில் சொல்லையும் தொனியையும் அமைத்திருக்கும் கவிசாதுரியம், கண்டுகளிக்கத்தக்கது.

முந்தியசொற்பொருளைப் பிந்தியசொற்பொருள் அழிக்கும் படியாக உடன்பாடும் எதிர்மறையுமான, 'அழுந்தினர், அழுந்திலர்' என்றற்றொடக்கத்த இரட்டைச் சொற்றொடர்கள் இப்பாட்டிற் பல வருகின்றன. அவைகள், இவ்வாறு வரும்படி தொடுக்கப்பட்டிருப்பதன் காரணம், ஆராயத்தக்கது. பல செயல்கள் ஒன்றன்பின்னொன்றாக அதிவிரைவாகச் செய்யப்படுவதைக் காண்பவன், அச்செயல்கள் செய்யப்பட்ட விரைவினால் அவை சொல்லப்படுமுன் முடிந்துவிட்டமையைப் புலப்படுத்த, அச்செயல்கள் நிகழ்ந்தன (ஆயினும்) நிகழ்ந்தில (போன்றன) எனல், இயல்பு. இவ்வியல்பை மனத்துட்கொண்டால், 'அழுந்தின ரழுந்திலர்'

'அகன்றிலரகன்றார்' முதலியவை தோற்றத்தில் முரணாய் உண்மையில் விரைவைப் புலப்படுத்துபவை யென்பது விளங்கும்.

பாடபேதம்: [1] வெகுண்டனர், விரிந்தனர். [2] அகன்றிலரடர்ந்தார், அகன்றனர் புகன்றார். [3] இடைந்தில ரெதிர்ந்திலர் முதிர்ந்தார், எதிர்ந்தனர் முதிர்ந்தனர் சிறந்தார், முனிந்தன ரிடைந்தில ரெதிர்ந்தார். குலைந்திலர்கள்.

[இராவணனுடலை இருகைகளாலும் பற்றி வலசாரி இடசாரியாக மாறிமாறிச் சுழற்றிய சுக்கிரீவன் மந்தரமலையைக் கடலில் வலமும் இடமுமாகச் சுழலக் கடைந்த தனது தமயன் வாலியை ஒத்தான்.

கரிய பெரிய இராவணனால் மறைக்கப்பட்ட சுக்கிரீவன், கார்மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட தன் தந்தை சூரியன்போன்றான்.

ஆகாயத்திற் சுழலும் இரண்டுகாற்றுடிகள்போல, இராவண சுக்கிரீவர் இருவரும் பொருகின்ற வேகத்தினால், யார் யாரை நெருங்கினார், யார் யாரைப் பிரிந்தார், யார் யாரை எறிந்தாரென அறிதல், எதிர்நின்றுபார்த்துக்கொண்டிருந்த இராக்கதருக்கும் இயலாதிருந்தது.

இவ்வாறு சுக்கிரீவ ராவண தொந்தயுத்தம் நெடுநேரம் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தபோது, இராமன், தன் உயிர்போன்ற தோழன் திரும்பிவரவில்லையேயென்று கவலைகூர்ந்து, 'நீ முடிந்தாய்! உன்னோடு, நான் செய்யக்கருதியிருந்த காரியங்களெல்லாம் (செய்ய முடியாதனவாய்) முடிந்தன' என்று கூறி மனம்வருந்தி உணர்வொடுங்கித் தளர்ந்து சாய்ந்தான்.]

35 ஒன்றிய வுணர்வே[1] யாய வோருயிர்த் துணைவ வுன்னை
இன்றியா னுளனாய் நின்றேன் றியற்றுவ[2] தியைவ[3] தன்றால்
அன்றியுந் துயரத் திட்டா[4] யமரரை யரக்கர்க் கெல்லாம்
வென்றியுங் கொடுத்தா யந்தோ[5] கெடுத்ததுன் வெகுளி யென்றான்.

கொண்டுகூட்டு: 'ஒன்றிய உணர்வே ஆய ஓர் உயிர்த்துணைவ, உன்னை இன்றி யான் உளனுய்நின்று ஒன்று இயற்றுவது இயைவதன்ருல் அன்றியும், அமரரைத் துயரத்து இட்டாய்: அரக்கர்க்கெல்லாம் வென்றியும் கொடுத்தாய். அந்தோ! உன் வெகுளி கெடுத்தது' என்ருன்.

பொருள்: '(என் உணர்வோடு) பொருந்திய உணர்வேயான ஒப்பற்ற பிராணசிநேகனே, நீ இல்லாமல் நான் நிலைத்திருந்து யாதொரு காரியத்தையுஞ் செய்வது நடப்பதன்று. அல்லாமலும், (உன்னுடைய பொறுமையற்ற படபடத்த செய்கையினுல்) தேவரைத் துன்பத்துக்குள்ளாக்கினுய். இராக்கதருக்கு வெற்றியைக் கொடுத்தாய். அந்தோ! உன் கோபம் கேடு விளைத்து விட்டது' என்று கூறினுன்.

ஒன்றிய - பொருந்திய. இன்றி - இல்லாமல். இயற்றுவது - செய்வது. துயரம் - துன்பம். அமரர் - தேவர். வென்றி - வெற்றி. வெகுளி - கோபம்.

பாடபேதம்: [1] உணர்வினைய, உணர்வினுய். [2] இயற்றுதல். [3] இசைவது. [4] துயர்தந்திட்டாய். [5] என்னை.

36 தெய்வவெம்[1] படையுந் தீரா மாயமும்[2] வல்ல தீயோன்[3]
கையிடைப் புக்காய் நீவே றெவ்வணங்[4] கடத்தி காவல்
வையமோ ரேழும் பெற்ருல் வாழ்வனே வாராயாகில்
உய்வனே[5] தமிய னேனுக் குயிர்தந்த வுதவி யோனே.

கொண்டுகூட்டு: தமியனேனுக்கு உயிர்தந்த உதவியோனே, வெம்(மையான) தெய்வப்படையும் தீராமாயமும் வல்ல தீயோன்கையிடைப்புக்காய் நீ வேறு எவ்வ(ண்)ணம் காவல் கடத்தி? வாராயாகில், வையம் ஓர் ஏழும் பெற்ருல், வாழ்வனே! உய்வனே!

பொருள்: (அன்னதானம் சொன்னதானம் கன்னிதான முதலிய என்னதானத்தினும் ஏற்றமான தானமான பிராணதானம் அளித்த) பிராணேபகாரியே, கொடிய தேவாயுத(ப் பிரயோக)மும்

(தன்னை [இராவணனை] விட்டு) நீங்காத மாயவித்தையும் வல்ல பாவி (இராவணன்) கைக்குள்ளே (வலியப்போய்ப்) புகுந்தாய். (உன்னை அவன் தப்பவிடான். அவன் விடாமல் நீ வேறு எவ்வகையாக(த் தப்புவாய்? தப்பினாலும், எவ்வாறு அவன்) காவல்களைக் கடப்பாய்? (கடவாமல் நீ எப்படித் திரும்பிவரமுடியும். நீ திரும்பி) வாராயானால், ஓரேழுலகத்தையும் (ஒருங்கே) பெற்றேனானாலும் (நீயில்லாதபோது, அப்படிப் பெற்றுவாழும் வாழ்வு நல்வாழ்வென்று) வாழ்வேனோ? (வாழேன். நல்வாழ்வு வாழ்வது கிடக்க. சாவாது) பிழைத்திருப்பேனோ? (செத்தேபோவேன்)

வெம் - கொடிய. தீரா - நீங்காத. மாயம் - மாயவித்தை; மாயை. புக்காய் - புகுந்தாய். கடத்தி - கடப்பாய். வையம் - உலகம். உய்வனே - பிழைத்திருப்பேனே. வாழ்வனே உய்வனே என்பவற்றில் ஏகாரம் எதிர்மறை. தமியனேன் - கதியற்றவன். (தமிழகராதி)

சீதையின் பிரிவுத்துன்பம் பொறுக்கமாட்டாது உயிர்நீங்கும் தறுவாயிலிருந்த இராமனுக்கு அவள் ஆபரணங்களைக்காட்டி உயிர்நிலைக்கச்செய்தும், அவள் இருப்பிடத்தையும் சேமத்தையும் தூதனுப்பிக் கண்டுபிடித்துத் தெரிவித்தும், கடலணைகட்டுவித்துப் படையோடு இலங்கையை அடைவித்தும் சுக்கிரீவன்செய்த உதவிகளை நினைந்து, பலசமயங்களில் உயிர்போம்நிலையிலிருந்த தன்னை அப் பல உதவிகள் உயிர்தாங்கியிருக்க உதவின என்ற நன்றியுணர்வினால், இராமன், எதிரில் இல்லாத சுக்கிரீவனை மனோபாவனையில் முன்னிலைப்படுத்தி 'உயிர்தந்த உதவியோனே' என விளித்தானென்றார். 'உயிர்தந்த உதவியோனே' என்ற அருமந்த தொடர், நாகபாசப்படலம் 269-ஆம் பாட்டில் 'உண்டிலை யென்ன நின்ற உயிர்தந்த உதவி யோனே' என்பதில் ஆளப்பட்டிருத்தல் காணத்தக்கது.

பாடபேதம்: [1] வான். [2] மாயையும். [3] தீயோர். [4] எங்ஙனம். [5] உய்வனோ.

37 ஒன்ருக நினைய வொன்ருய் விளைந்ததேன் கரும மந்தோ
என்ருனும்[1] யானே[2] வாழேன் னீயிலை யெனவுங் கேளேன்
இன்ருய பழியு[3] நிற்க நெடுஞ்செருக் களத்தி னென்னைக்
கொன்ருயு நீயே யுன்னைக்[4] கொல்லுமேற் குணங்க டீயோன்.[5]

கொண்டுகூட்டு: *ஒன்ருகநினைய ஒன்ருய்விளைந்தது. என்கருமம் அந்தோ! யானே, என்ருயினும் வாழேன். நீ இ(ல்)லை எனக் கேளேன். இன்று ஆ(கி)ய பழி நிற்க, குணங்கள் தீயோன் உன்னைக் கொல்லுமேல், நெடுஞ்செருக்களத்தில் என்னை நீயே கொன்ருய் (ஆவாய்).*

பொருள்: *(சீதையைப் பெறுதலாகிய) ஒரு (நல்ல) காரியம் (முடிவு) ஆகும்படி (நான்) நினைய, (அது முடிவாகவிளையாமல், அதற்கு மாருக, 'ஒன்றை நினைக்கின் அது ஒழிந்திட்டொன்ருகும்' என்றவாறு, உன்னை இழத்தலாகிய) ஒரு (தீய) காரியம் (முடிவு) ஆக விளைந்தது. அந்தோ! (இது) என் (பூர்வ) கர்மபலன். (யான் நினைத்த காரியம் இவ்வாருயிற்று.) யா(ன் எவ்வாருவே)னே, (என்ருல், இனி) ஒருநாளும் வாழ்வேனுகேன். (அம்மட்டோ,) நீ இல்லையென்று யாராயினும் சொல்லக்கேட்க (லுற்ற யான் கேட்டு முடியும்வரை உயிரோடிருக்க) மாட்டேன். (நீ மதியீனமாக வலிய பகைவன்கைக்குட் சிக்கினதனுல்) இப்போது ஏற்பட்ட பழி (நீ திரும்பிவந்தால் தீரும். திரும்பிவாராமல், அப்பழி) நிலைநிற்கும்படி குணங்கெட்ட இராவணன் உன்னைக் கொன்றிடுவானுனல், (இந்த இலங்கைப்) போர்க்களத்திலே என்னை(க் கொல்வார் எதிரிகளெவராயுமில்லாமல்) நீயே கொன்ருய் (ஆவாய்).*

ஆய், ஆக என்பதன் திரிபு. கருமம், கருமபலனுக்கு ஆகுபெயர். என்ருனும் - என்ருயினும் - ஒருநாளாயினும் - ஒருநாள்கூட. இன்று - இப்பொழுது. (தமிழ்ச்சொல்லகராதி) ஆய - ஆகிய. நெடுஞ்செருக்களம் - பெரிய போர்க்களம். குணங்கள் தீயோன் - தீயகுணங்களுடையான். (ஆன இராவணன்). 'குணங்கள் தீயோன் உன்னைக் கொல்லுமேல்' என மாறுக. 'எனவும்' 'கொன்ருயும்' என்பவைகளில் உம்மை இசைநிறை.

யான் நல்லதொன்றை நினைக்கத் தீயதொன்று விளைந்தது. 'பிள்ளைவரம் பெறப்போன தலத்தில், புருஷனையிழந்தவள்போல'* யான் உன் உதவியினால் பகையை வென்று சீதையைப் பெறவந்த இடத்தில் உன்னையிழந்தேன். இது முன்னை வினைப்பயன் என்பது முதலடிக் கருத்து. என் கருமம், ஒன்றாக நினைய வேறொன்றாய் விளைந்தது எனலும் பொருந்தும்.

பாடபேதம்: [1] வென்றாலும், என்றாலும். [2] யானே. [3] பழியில், பழியோ. [4] கொன்றாய்நீ யன்றோ நின்னை, கொன்றானே யன்றோ நின்னை. [5] குணங்கண்டயான்.

[நீ இறந்தால், இறந்தே தீர்வேனான யான், பகைமுடித்தற் பொருட்டுச் சிறிது காலம் இறவாதிருந்து, இராக்கதப்பூண்டு இப் பூமியில் இல்லையென்னும்படி அரக்கரனைவரையுங் கொன்றொழித்த பின், இறக்கலா மென்றால், இவன் சாக நேர்ந்த ஆபத்துக் காலங்களில் சாவாது காத்த ஆருயிர்நண்பன் மாண்டவுடனே மாளாத வன்னெஞ்சனென்று உலகம் பழிக்குமாதலால், அவ்வாறு செய்யேன்.]

38 அழிவது[1] செய்தா யைய வன்பினா லளியத் தேனுக்[2]
கொழிவரு[3] முதவி செய்த வுன்னையா னொழிய வாழேன்[4]
எழுபது வெள்ளந் தன்னி லீண்டோர்பே ரெஞ்சா தேகிச்[5]
செழுநக ரடைந்த போழ்து மித்துயர் தீர்வ துண்டோ[6]

கொண்டுகூட்டு: ஐயா, அளியத்தேனுக்கு, அன்பினால் அழிவதுசெய்தாய்! யான், ஒழிவு அரும் உதவிசெய்த உன்னை ஒழிய வாழேன். (இந்த) எழுபதுவெள்ளம் (சேனை) தன்னில் ஈண்டு ஓர்பேர் எஞ்சாது ஏகிச் செழுநகர் அடைந்தபோழ்தும் இத்துயர் தீர்வதுண்டோ?

பொருள்: ஐயா, (உன் அன்பினால்) காக்கப்படத்தக்க எனக்கு (அந்த) அன்பினால் நாசமாகுதற்கு ஏதுவான செய்கையைச் செய்தாய்! (என்றும் அழியாததாய்) ஒழியாததாகவுள்ள உதவியைச்

* பழமொழி.

செய்த நீ இல்லையாக, நான் இரேன். (இருந்து பகைவரை வென்று அவரை வெல்லச்செய்த போரில், இந்த) எழுபதுவெள்ளஞ் சேனையில் ஒருவர்கூட இறவாமல் (செயசாலிகளாய்) ஊருக்குத் திரும்பிப் போய்ச்சேர்ந்தாலும் (சேர்ந்தவர்களுள் நீ ஒருவன் இல்லாத) துன்பம் நீங்குமோ?

அழிதல் - நாசமாதல். அளியத்தேன் - காக்கப்படத்தக்கேன். எஞ்சாது - சாவாது; குறையாது.

பாடபேதம்: [1] அழிவன. [2] அளியற்றேனுக்கு, அளியத்தேனை. [3] வழிவரும். [4] வாழ்தல். [5] ஆசைச். [6] அடையினன்றோ வித்துயர் தீர்வதென்றான்.

இராவணன் கிரீட ரத்தினங்களைப் பறித்துக்கொண்டு சுக்கிரீவன் இராமனை அடைதல்.

39 என்றவ[1] னிரங்கும்[2] காலத் திருவரு மொருவர் தம்மின்
வென்றிலர் தோற்றி லாராய்[3] வெஞ்சமம்[4] விளைக்கும் வேலை
வன்றிற லரக்கன் மௌலி மணிகளை[5] வலியால்[6] வாங்கிப்
போன்றின னாகி னன்றென்[7] றவன்வெள்க[8] விவனும் போந்தான்.

கொண்டுகூட்டு: *என்றனன் இரங்குங்காலத்து இருவரும் தம்மில் ஒருவர் வென்றிலர் தோற்றிலாராய் வெஞ்சமர் விளைக்கும்வேலைப் 'பொன்றினன் ஆகில் நன்று' என்று வன்திறல், அரக்கன் வெள்க, இவன் (சுக்கிரீவன்) அவன் மௌலிமணிகளை வலியால் வாங்கிப் போந்தான்.*

பொருள்: *என்றுகூறி (இராமன்) வருந்திக்கொண்டிருக்கும் போது, (சுக்கிரீவ ராவணர்) இருவரும் தம்முள் எவரும் வெற்றியடையாராகவும் தோல்வியடையாராகவும் கொடிய போர்செய்து கொண்டிருக்கும்போது, சுக்கிரீவன், (இந்தச் சண்டை சமீபத்தில் முடிவதாயில்லை. இனித் தாமதித்தல் சரியன்று. ஓரடையாளத்தோடு திரும்புவோமென்று கருதி, 'நாம் [இராவணன்] இந்த அவமானமடைதலினும்) செத்திருந்தால் நல்லதாயிருக்குமே'*

என்று இராவணன் வெட்கமடையும்படி, அவன் கிரீடரத்தினங்களைப் பறித்துக்கொண்டு (இராமனிருந்த இடத்துக்கு) வந்திட்டான்.

வெம் சமம் - கொடிய போர். வேலை - போது. வன் திறல் - வலிய பலம் - மிக்க பலம். மௌலி - கிரீடம். மணி - இரத்தினம். வாங்குதல் - பிரித்தெடுத்தல் (தமிழகராதி) - பறித்தல். வெள்க - வெட்கமடைய. போந்தான் - வந்தான்.

'இருவரும் ஒருவர் தம்மில்' என்பதிலுள்ள உம்மையைப் பிரித்து 'இருவர்தம்மில் ஒருவரும்' எனக் கூட்டுக.

பாடபேதம்: [1] இவன். [2] இரங்கு. [3] தோன்றிலாதார். [4] சமர். [5] தனிமணி. [6] வலியின், வாயில். [7] ஆகி நன்றென்று, ஆகிலேனென்று. [8] வெட்க.

[தொடரும்.]

வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியார்.

பழந்தமிழகத்தின் தெற்கெல்லை.

மிகப் பழங்காலத்தில் இமயமுதல் தெற்கே குமரியாற்றளவும் தமிழ்நாடாகவேயிருந்ததாக ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். அதன் உண்மை இன்னும் ஆராய்ந்து தெளியத்தக்கது. ஆனால், தொல்காப்பியர்காலத்துக்குமுன்றொடங்கியே தமிழ்கூறுநல்லுலகத்துக்கு வேங்கடமலை வடக்கெல்லையாகவும் குமரியாறு தெற்கெல்லையாகவும் கூறப்பட்டுவருகின்றன.

இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர், அடியார்க்குநல்லார், புறநானூற்றுப் பழையவுரைகாரர் முதலியோரெல்லாரும் குமரியென்பதைக் குமரியாறெனவே கொண்டனர்.

"கடல்கொள்வதன்முன்பு பிறநாடும் உண்மையின் தெற்கும் எல்லைகூறப்பட்டது.........பிற இரண்டெல்லை கூறாது இம்மலையும் யாறும் கூறியது.........அவை கேடிலவாதலானும் எல்லாராலும் அறியப்படுதலானும்", என்பது "வடவேங்கடம், தென்குமரி, ஆயிடைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம்" என்னும் தொல்காப்பியப் பாயிர அடிக்கீழ் இளம்பூரணர்தரும் குறிப்புரை.

இவ்வாறே இவ்வடிக்கு நச்சினார்க்கினியரும், "குமரியாற்றின் தெற்கு நாற்பத்தொன்பதுநாடு கடல் கொண்டதாகலின்" எனத் தரும் உரைக்குறிப்பும் குமரியை யாறெனவே சுட்டுவதும் காண்க.

சிலப்பதிகார வேனிற்காதையுரையில் அடியார்க்குநல்லாரும் குமரியை ஆறெனவே குறிக்கின்றார். "பெண்பாற்பெயரால் குமரி என்பதாயிற்று; ஆகவே, தென்பாற்கண்ணதோர் ஆற்றிற்குப் பெயராம்" என்பது அவர்தரும் தெளிவுரையாகும்.

"தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்" எனும் காரிகிழாரின் (௬-ம்) புறப்பாட்டுக்கு "உட்குந்திறம்பொருந்திய

கன்னியாற்றின் தெற்கும்" என்று புறநானூற்றின் பழைய உரைகாரரும் கூறுகின்றார்.

அதுவேபோல், "அன்னச்சேவல்" எனத் தொடங்கும் பிசிராந்தையாரின் (கூஎ-ம்)புறப்பாட்டிற்குள்ள பழைய உரையினும் "குமரியாற்றின் பெரிய துறைக்கண்ணே" என்றே கூறப்படுவதும் காண்க.

இனி, சிலப்பதிகார வேனிற்காதையில்,

'நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் பௌவமும்
தமிழ்வரம் பறுத்த தண்புன னாட்டு'

எனவரும் அடிகளில், குமரி தொடியோள்பௌவம் எனக் குறிக்கப்படுகிறது. குமரியை யாறென்னாது பௌவம் (-கடல்) என இளங்கோவடிகள் குறித்தது குமரியை யாறெனவேகொண்டு கூறிவந்த பழையகொள்கைக்கு மாறாயிருப்பதனால், அவ்வாறு அவர் கூறியதற்குரிய காரணத்தை விளக்கும் அடியார்க்குநல்லார், வேங்கடமும் குமரிக்கடலும் வரம்பறுத்த தமிழ்நாடு கடல்கோளுக்குப் பிற்காலத்துச் சிலப்பதிகாரக் கதைக்காலத்தமிழகமேயாமென விளக்கி, முன்னிருந்த பஃறுளிமுதல் குமரிவரை தமிழகத்தில் பாண்டிநாட்டின் தென்பகுதிநிலம் கடல்கொள்ளப்பட்டதாலும், அக் கடல்கோளுக்குப்பின் குமரிக்கடலே தமிழகத்தின் தெற்கெல்லையாயமைந்ததாலும், தமிழ்வரம்பறுத்த தண்புனனாட்டுத் தெற்கெல்லை தொடியோள்பௌவமெனக் கூறப்பட்டது, என்று வரலாற்றையும் கூறிப்போந்தார்.

அந்தக் கடல்கோள்வரலாற்றை இளங்கோவடிகளே,

'வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொறாது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையும் இமயமுங் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன்' (காடுகாண்காதை 18-22)

என்று சுட்டியிருக்கிறார்.

எனவே, தற்காலக் குமரிக்கடலின் தெற்கே பழந்தமிழ்நிலப் பரப்பு இருந்ததும், அத் தென்தமிழ்நிலப்பரப்பில் பஃறுளி குமரி முதலிய யாறுகளும் பல மலைத்தொடர்களும் அத்தமிழ்நிலத்துக்குத்தெற்கே பிறநாடும் இருந்து கடல்கொள்ளப்பட்டதும் தேற்றமாம்.

கொடுங்கடற்கோளினையும் அதனால் தமிழ்நிலத்து ஒருபகுதி அழிந்ததனையும் சிலப்பதிகாரம்போலவே முல்லைக்கலியும்,

'மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வௌவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
புலியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினால் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்' (செய். 4.)

என்று கூறுகிறது.

இக்கடல்கோள்குறிக்கும் பழம்பாடல்களிலும் உரைகாரர் குறிப்புக்களிலும் காணப்படும் குமரி, யாறன்று; மலையேயாதல் வேண்டுமென்று காலஞ்சென்ற சோழவந்தான் அரசஞ்சண்முகனார் எழுதியுள்ளார். இக்கருத்துக்கு அவர் காட்டும் ஆதரவு, 'வடிவேலெறிந்த..............தென்னவன்' எனச் சிலப்பதிகாரத்துக் காடுகாண்காதையிலிருந்து மேலே எடுத்துக்காட்டிய அடிகளேயாகும்.

இதில், 'பஃறுளியாற்றுடன் பன்மலையடுக்கத்துக் குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல்கொள்ள' என வருவதாலும், தெற்கே தானிழந்த ஒரு யாற்றுக்கும் மலைக்கும் ஈடாக 'வடதிசைக் கங்கையும் இமயமும் கொண்டு.........ஆண்ட தென்னவன்' எனக் குறிக்கப்படுதலாலும், தமிழகத்தின் பண்டைத் தெற்கெல்லை குமரிமலையேயாதல்வேண்டுமென அவர் துணிந்தனர்.

ஆனால் அதற்கு மாறாகப் பழையவுரைகாரர் பலரும், தற்காலத்துப் பெரும்புலவரெல்லாரும் பண்டைக்குமரியை யாறெனவே கொண்டனர்.

இவற்றுள் எது பொருந்துவதென்பது தெளியத்தக்கது.

குமரிக்கோடு என்ற சிலப்பதிகாரத்தொடரால் தமிழகத்தின் தெற்கெல்லையாகக் கூறப்பட்ட குமரி யாறன்றெனத் துணிதற் கில்லை. கோடு எனுஞ்சொல் மலையுச்சியினையும் யாற்றின்கரையினை யும் குறிக்கும்; அன்றியும், இழந்த தென்னிலப்பரப்புக்கீடாகப் பாண்டியன் கொண்டு ஆண்டது, தன்னுட்டையடுத்திருந்த புலி விற்கொடிகளின்கீழ்விளங்கிய சோழ சேர மண்டலங்களே என்னும் மெய்வரலாறு, மேற்காட்டிய முல்லைக்கலியடிகளால் விளங்கும்.

கங்கையும் இமயமும் அவன் வெற்றிகுறிக்கும் அறிகுறிகளே யன்றி அவை அவனுட்சிக்குட்பட்டனவல்லவென்பது, அவர் காட்டும் காடுகாண்காதையடிகளிலேயே, 'வடதிசைக்கங்கையும் இமயமும் கோண்டு ஆண்ட' என்னுது 'வடதிசைக்கங்கையும் இமய மும் கோண்டு, தென்றிசையாண்ட தென்னவன் வாழி' எனவரும் தொடரால் விளங்கும். இதில், தென்னவன் கொண்டது வட திசைக்கங்கையும் இமயமும் எனினும், அவனுண்டது தென்றிசை யினையே என்னும் உண்மை வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

அன்றியும், தான் இழந்த யாற்றுக்கும் மலைக்கும் ஈடாக ஒரு யாறும் மலையும் கோடலே தென்னவன்கருத்தாயின், தன் னுட்டையடுத்துள்ள சேர சோழமண்டலங்களில் கொல்லி நேரி முதலியவற்றுள் ஒரு மலையையும் பேரியாறு காவிரி முதலிய யாறு களுள் ஒரு யாற்றினையும் கொண்டு ஆளக்கருதாமல், பல மலையும் யாறும் கடந்து நீளிடை நீந்திச்சென்று வடதிசைக் கங்கையும் இமயமுங் கொண்டு அவற்றையும் ஆளாமல், மீட்டும் தென்றிசை யையே ஆண்டுவந்தானென்னும் தென்னவன்செய்தி சண்முகனர் கருத்துக்குப் பொருத்தமற்றதாயிருக்கிறது.

'தென்னவன் வெற்றிவேட்கையால் இமயம்வரை படை யெடுத்துச்சென்று வென்று மீண்டான்' என்பதே இங்கு இளங் கோவடிகள்கூறும் கருத்தாகும். சேரசோழர்களும் இமயம்வரை சென்று வென்று விற்கொடியினையும் புலிக்கொடியினையும் இமயத் துப்பொறித்தசெய்திகூறும் சிலப்பதிகார வரலாறுகள் அவ்வரசர்

வென்றியைமட்டும்குறித்தல்போலவே, ஈண்டும்தென்னவனுடைய வென்றியே கூறியதாகும்; அஃதன்றி, இழந்த யாற்றுக்கும் மலைக் கும் ஈடாக இமயமும் கங்கையும் தென்னவன் ஆளக்கொண்டதாகக் கூறும் கருத்து இளங்கோவடிகளுக்கில்லையென்பதும் தெளிவாகும்.

இன்னும் பழங்குமரி மலையுமன்று; கடலுமன்று; யாறேயென்பது

'வேங்கடம், குமரித் தீம்புனல், பௌவமென்
றிந்நான் கெல்லை தமிழது வழக்கே'

என்னும்சிகண்டியார்கூற்றுனும் வலியுறும். ஈண்டுக் குமரித்தீம்புனல் என்பது குமரியென்னும் உண்ணத்தக்க இனிய நீரையுடைய யாற்றி னையே குறித்துநிற்றல் வெளிப்படை.

இவ்வடிகளை, 'வேங்கடம், குமரி, தீம்புனற்பௌவம்' எனப் பாடங்கொண்டு, தீம்புனல் என்பதனைப் பௌவத்துக்கு அடை யாக்கிப் பொருள்கொள்வாரும் உளர். அவர்பாடத்திற் குமரியே பௌவமெனக் கொள்ளப்படினும், குமரியல்லாத பிறிதொன்று பௌவமெனக் கொள்ளப்படினும், தீம்புனல் என்ற அடை பொருந் தாமை தேற்றம். உவர்நீரையன்றித் தீம்புனலையுடைய பௌவம் தென்தமிழ்நிலத்தையடுத்து என்றுமில்லாமை யாவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்தது. அன்றியும், பௌவத்தைக் குமரியொடுபுணர்த்திக் "குமரித்தீம்புனற்பௌவம்" எனக் கூறுமிடத்து, வேங்கடமும் குமரிப்பௌவமும் என இரண்டெல்லையே கூறி அடுத்து இவற்றை 'இந்நான்கெல்லை' யென்று சுட்டுவதும் பொருந்தாக்கூற்றும். ஆதலால் 'தீம்புனற் பௌவம்' என்று பாடங்கொள்வது எவ்வாற்று னும் பொருந்தாதாகும்.

எனவே, 'வேங்கடம், குமரித்தீம்புனல், பௌவம்' என்ற பாடமே இந்நான்கெல்லையென்பதனோடு பொருந்திமுடியும். இதனால் சிகண்டியார் இங்குக்கூறிய நான்கெல்லை, வடக்கண் வேங்கடமும் தெற்கண் குமரித்தீம்புனலும் கிழக்கும் மேற்கும் பௌவமும் ஆதல் வெளிப்படை. இவ்வுண்மை,

'தென்குமரி வடபெருங்கற் - குணகுட கடலாவெல்லை'
(புறம்-17;-மதுரைக்காஞ்சி-அடி. 70, 71.)

எனவரும் குறுங்கோழியூர்கிழார் மாங்குடிமருதனார் என்னும் இவ்விரு பெரும்புலவர் பழங்கூற்றானும் வலியுறும். இவ்வாறே காரிகிழாரும்,

'வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்
தெனாஅ துருகெழு குமரியின் றெற்கும்
குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்
குடாஅது தொன்றுமுதிர் பௌவத்தின் குடக்கும்' (புறம்-6)

என எல்லைகூறிப்போதல் காண்க.

தொல்காப்பியப்பாயிரவுரையில், இளம்பூரணர், 'வடவேங்கடம் தென்குமரி, ஆயிடைத் தமிழ்கூறுநல்லுலகம்' என்ற அடியில் நான் கெல்லை கூறாது இரண்டெல்லையே கூறியதற்குக் காரணங்காட்டு முகத்தான் 'வடக்கும் தெற்கும் எல்லைகூறினார், அவற்றின்புறத்துப் பிறநாடுண்மைபற்றி; கிழக்கும் மேற்கும் கடலே எல்லையாதல்பற்றி எல்லைகூறிற்றிலர்', என விளக்குதலும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் பண்டைத்தமிழகத்தின் தெற்கெல்லை யாகிய குமரி, தீம்புனலையுடையதொரு யாறேயென்பதும், அதன் தெற் கண் தமிழல்லாத பிறநில மிருந்ததென்பதும் வெளியாம்.

[தொடரும்.]

ச. சோமசுந்தரபாரதி, M. A., B. L.

அறுபதினாயிரம்.

1. தசரதன் வயது

பெ. நா. அப்புஸ்வாமி ஐயரவர்கள்.

இராமாயணக் கதையை முதன்முதலிலே பாடியவர் வால்மீகி. அவர் சொல்லிய விருத்தாந்தத்தை அடிப்படையாகவைத்துக் கொண்டு, பிற்காலத்தில் எத்தனையோ கவிகளும் கவிகளல்லாதவர்களும் அந்தக் கதையைச் சொல்லிவந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் சிற்சில இடங்களில் ஆதிக்கதையில் சொல்லிய விஷயங்களையும் சிற்சில இடங்களில் கதையின் போக்கையுமே தங்கள் தங்கள் மனோபாவங்களுக்கு ஏற்றபடி மாற்றியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மாற்றின காரணம் சிலவேளைகளில் நமக்கு விளங்குகிறது; சில வேளைகளில் விளங்குவதில்லை. பிற்காலத்திலே இராமாயணக் கதையைச் சொல்லியவர் யாவரினும் மேம்பட்டவர் கம்பர். அவர் தமது இராமாயணத்திலே பலமுறைவழங்கும் ஓர் எண்ணைக் குறித்துச் சில விஷயங்களைச் சொல்லுகிறேன். 'அறுபதினாயிரம்' என்பதுதான் அது.

எல்லாச்சிறப்புக்களும் பெற்ற அயோத்திமாநகரத்திலே தசரதன் ஆண்டுகொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய நாட்டிலுள்ள குடிகள் எல்லாரும் சௌக்கியமாயிருக்கிறார்கள்; தசரதன் ஒருவனுடைய மனத்தில் தவிர எல்லாருடைய மனத்திலும் சந்தோஷம் நிறைந்திருக்கிறது. தன் மனத்திலுள்ள குறையை அவன் வசிஷ்டனிடம் வெளியிடுகிறான். "சூரியவமிசத்தைச் சேர்ந்தவர்களான என் முன்னோர்களெல்லாரும் மிக்க புகழுடன் அரசாண்டார்கள். நானும் உன் அருளினால் இதுவரை ஆண்டுவந்தேன். எதிரிகளை ஒடுக்கி அறுபதினாயிரவருஷகாலம் நான் உலகத்தைப் பாதுகாத்துவந்தேன். எனக்குப்பின் உலகத்தைப் பாதுகாக்க என் வமிசத்தில்

ஒருவரும் இல்லையே என்று வருந்துகிறேன்" என்று தெரிவிக்கிறான் என்று கம்பர் சொல்லுகிறார்.

அறுபதினாயிரம் ஆண்டு மாண்டுற
உறுபகை யொடுக்கியிவ் வுலகை யோம்பினேன்
பிறிதொரு குறையிலை எற்பின் வையகம்
மறுகுறும் என்பதோர் மறுக்கம் உண்டரோ.

[பால. திரு. 3]

பிறகு, சற்றேறக்குறைய இருபது இருபத்தைந்து வருஷங்களுக்குப்பின், தசரதன் இராமனுக்கு இளவரசுப்பட்டம் கட்ட நினைக்கிறான். அப்பொழுது தன்னுடைய மந்திரிகளை அழைத்து, அவர்களிடத்திலே 'உங்களுடைய மாட்சியால் நான், அரசியலில் யாதொரு வழுவும் இல்லாமல், சந்தேகமில்லாமல் அறுபதினாயிரம் வருஷம் ஆண்டுவந்திருக்கிறேன்" என்கிறான்.

வெய்யவன் குலமுதல் வேந்தர் மேலவர்
செய்கையின் ஒருமுறை திறம்பல் இன்றியே
வையம்யான் ஆண்டவாண் டுங்கள் மாட்சியால்
அய்யமில் அறுபதி னாயிரம் அரோ.

[அயோ. மந். 14]

மார்க்கண்டேயனுடைய வயது என்றைக்கும் பதினாறாயிருந்ததுபோல் தசரதனுக்கும் என்றும் அறுபதினாயிரம்வயதுதானா? அந்தமாதிரி விருத்தாந்தம் நாம் ஓரிடத்திலும் கேள்விப்படவில்லையே. அல்லது, அறுபதினாயிரம் வருஷம் ஆண்ட ஒருவனுக்கு இருபது இருபத்தைந்து வருஷம் ஒரு லக்ஷியமில்லை என்பதா?

இது நடந்து கொஞ்சகாலத்துக்குப் பின்பு, பரதன் இராமனைச் சித்திரகூடத்தில் சந்திக்கிறான். தசரதன் இறந்தசெய்தியைத் தெரிவிக்கிறான். இராமன் சோகக்கடலில் ஆழ்ந்துவருந்திப் புலம்புகிறான். அப்பொழுது இராமனை வசிஷ்டன் தேற்றுகிறான். 'இவ்வுலகத்திலே தாய்பெறுவதற்குமுன்னமேயே சில குழந்தைகளுக்கு உயிர்போய்விடுவதைப் பார்க்கிறோமே. அப்படியிருக்க உலகம் முழுவதையும் அறுபதினாயிரவருஷகாலம் ஆண்ட பிறகு ஒருவன் இறந்தான் என்பதைக் கேட்டு வருந்தலாமா?' என்கிறான்.

பெறுவதன் முன்னுயிர் பிரிதல் காண்டியால்
மறுவறு கற்பினில் வையம் யாவையும்
அறுவதி னாயிரம் ஆண்டும் ஆண்டவன்
இறுவது கண்டவற் கிரங்கல் வேண்டுமோ?

[அயோ. கிளை. 72]

ஆகையால் தசரதன் சாகும்போதும் அவனுக்கு வயது அறுபதினாயிரந்தான். அறுபதினாயிரத்துக்கு வந்த பிறகு அவனுடைய கடியாரம் ஓடவேயில்லை.

வால்மீகிராமாயணத்திலே கொஞ்சம் வயது வித்தியாசம் காணப்படுகிறது. வெகுகாலம் பிள்ளையில்லாமல் வருந்தித்தவித்த தசரதன், அசுவமேதயாகம் செய்து, தெய்வங்களின் அருளால் பிள்ளைகளைப் பெற்று மிகவும் சந்தோஷமாயிருக்கிறான். இன்னும் சந்தோஷத்தை முற்றும் அனுபவிக்கும்பொருட்டு அவர்களுக்குத் தகுந்த பெண்களைப் பார்த்துக் கலியாணம் செய்துவைக்கவேண்டுமென்று தசரதமகாராஜன் தன் புரோகிதர்களோடும் பந்துக்களோடும் ஆலோசனைசெய்துகொண்டிருக்கிறான். அந்தச் சமயம் பார்த்து, விசுவாமித்திரன் அங்கேவந்து, 'நின் சிறுவர் நால்வரினும் கரியசெம்மல் ஒருவனைத் தந்திடுதியென, உயிர் இரக்கும் கொடுங் கூற்றின் உளையச் சொன்னான்'. சொல்லவும் தசரதன் பட்டபாடு கொஞ்சநஞ்சமன்று. 'இராமன் சிறுவன். அவனுக்கு வயது இன்னும் பதினாறு நிரம்பவில்லை.[1] அவன் ஆயுதப்பயிற்சியற்றவன். இராக்கதர்களோடு சண்டைசெய்யத் திறமையற்றவன். நான் வருகிறேன். இராமனோடு நானும் என்னுடைய படையுமாக வருகிறோம்; அழைத்துக்கொண்டுபோ. நான் பிறந்து அறுபதினாயிரம் வருஷங்கள் ஆய்விட்டன.[2] இவ்வளவுகாலத்துக்குமேல் நான் கஷ்டப்பட்டுப் பெற்ற பிள்ளையை அழைத்துக்கொண்டுபோகாதே' என்று மன்றாடுகிறான். (பால. சர்க்கம், 20) விசுவாமித்திரன் வரும்போது, இராமனுக்குச் சுமார் பதினாறுவயது, தசரதனுக்கு வயது

[1] ஊ நஷொடஶவஷ—ோ:।

[2] ஷஷிவ—ஷ—ஸஹஸ ாணி ஜா தஸ்ய ஜஜ கௌஶிக

அறுபதினுயிரம். தசரதன் அறுபதினுயிரம் வருஷம் அப்போது ஆண்டிருக்கமுடியாது. இராமாயணக்கதைப்படி இராமனும் சீதையுமாகப் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் அயோத்தியில் வாழ்ந்ததாகச் சீதையே சொல்லுகிருள்.[1] (அரண்ய. சர்க்கம், 47) ஆகையால் தசரதன் சாகும்போதும் அவன் அறுபதினுயிரம் வருஷம் ஆண்டிருக்கமுடியாது.

மந்திரிகள், குடிகள், பற்பலநாட்டு அரசர்கள், அயோத்திமாநகரத்து ஜனங்கள் ஆகியவர்களைச் சபைகூட்டி, அவர்கள் முன்னிலையில் தசரதன் ஒரு பிரசங்கம் செய்தான். அதில் 'நானும் எனது முன்னோர்களும் இந்த இராஜ்யத்தைப் பரிபாலித்துவந்திருக்கிறோம். எனக்கு இப்பொழுது அநேக மாயிரம் பிராயங்கள் ஆகின்றன. களைத்துப்போன இந்த உடலைச் சற்றே இளைப்பாறவைக்கலாம் என்று எண்ணுகிறேன்'[2] என்கிருன். இத்தனை வருஷம் என்று திட்டமாகக் குறிப்பிடவில்லை. தசரதனுடைய பேச்சை அங்கீகரித்துப் பேசும் சபையோரும், 'அநேகமாயிர வருஷங்கள் ராஜ்யபரிபாலனம்செய்து முதிர்ந்த வயதை அடைந்துவிட்டீர்கள். ஆகையால் இளவரசனுகிய இராமனுக்கு உடனே பட்டாபிஷேகம் செய்துவைக்கவேண்டும்'[3] என்கிருர்கள். (அயோத்தி. சர்க்கம், 2) இவர்களும் வருஷத்தைக் குறிப்பிடவில்லை.

காளிதாசனும் தசரதனுடைய வயதைக் குறிப்பிடுகிருன். ரகுவம்சத்திலே பத்தாவது சர்க்கத்திலே பின்வருமாறு இருக்கிறது. 'பூமியை ஆள்பவனுயும், இந்திரனைப்போன்ற காந்தியை உடையவனுயும், அளவற்ற செல்வங்களை உடையவனுயும் உள்ள

---

[1] 𑌉𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶 𑌸𑌮𑌾𑌃 𑌇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌵𑌾𑌕𑍂𑌣𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌨𑍇 ॥ (இதற்கு வேறுவகையாகவும் பொருள் சொல்வதுண்டு.)

[2] 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌬𑌹𑍂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍂𑌂𑌷𑌿 ஜீவத:॥

[3] 𑌅𑌨𑍇𑌕𑌵𑌰𑍍𑌷𑌸𑌾𑌹𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵 ।
𑌸 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌯𑍁𑌵𑌰𑌾𑌜𑌾𑌨𑌮𑌭𑌿𑌷𑌿𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵 ॥

தசரதனுக்குச் சற்றே குறையப் பதினாயிரம் ஆண்டுகள் ஆயின.[1] அப்பொழுது அவன் பிள்ளைப்பேறில்லாமலிருந்தான்; பிறகு ரிஷ்ய சிருங்கர் முதலியோர் புத்திரகாமேஷ்டியாகத்தைச் செய்தார்கள்; குழந்தைகள் பிறந்தன' என்று கதை செல்லுகிறது. இதிலே பொருள் அவ்வளவு தெளிவாக இல்லை. அதாவது, தசரதனுடைய வயதுதான் பதினாயிரமா? அல்லது, அவனுடைய ஆட்சிக்காலந் தான் பதினாயிர வருஷகாலமா? என்பதை நிச்சயமாகச் சொல் வதற்கில்லை. இரண்டுவிதமாகவும் பொருள் செய்துகொள்ளலாம். ஆனால் வயது பதினாயிரந்தான், அறுபதினாயிரம் இல்லை.

இராமாயணத்திலே ஓரிடத்தில் சொல்லப்பட்ட அறுபதினா யிரத்தைக் கம்பன் ஏற்றுக்கொண்டான்; காளிதாசன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஏன்?

2. தசரதன் தேவியர்.

தசரதனுக்குப் பிள்ளைகள் நால்வர்; மனைவியர் மூவர் என்பது சாதாரணமாக யாவரும் அறிந்தவிஷயம். அம்மூன்று மனைவியர் களின் பெயர் கோசலை, சுமித்திரை, கைகேயி என்பதும் தெரிந்தது தான். ஆனால் இவர்களுள் சுமித்திரை ஒருத்தியின் பெயர்தான் சொந்தப்பெயராகத் தோன்றுகிறது. மற்ற இருவருடைய பெயர் களும் சொந்தப்பெயர்களாகத் தோன்றவில்லை; அவர்கள் பிறந்த நாட்டின் பெயர்களையே குறிப்பிடுகின்றன. கோசலநாட்டில் பிறந் தவள் கோசலை; கேகயநாட்டில் பிறந்தவள் கைகேயி. இவர்களுக்கு வேறு தனிப்பெயர் இருந்திருக்காதா? பெயர் இருந்தால் வால்மீகி ஏன் சொல்லவில்லை? பெயர் இல்லாவிட்டால் ஏன் இல்லை? இது கிடக்கட்டும்.

இம்மூன்று பட்டமகிஷிகளையும் தவிரத் தசரதனுக்கு வேறு மனைவியரும் இருந்தார்கள். க்ஷத்திரியகுலத்தை வேரோடு அறுப்ப தாய்ப் பிரதிக்கினைசெய்த பரசுராமனுடைய கொடிய மனத்திலே

---

1 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 𑌶𑌾𑌸𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌕𑌶𑌾𑌸𑌨𑌤𑍇𑌜𑌸𑌃 ।
𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑍂𑌨𑌮𑌨𑍂𑌨𑌰𑍍𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 𑌶𑌰𑌦𑌾𑌮𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌯𑌯𑍌 ॥

கொஞ்சம் ஈரம் இருந்தது. மணஞ்செய்துகொண்ட க்ஷத்திரியனை மணமுடிந்த ஒருவருஷத்துக்குள் அவன் கொல்வதில்லையாம். அதனால், அவனுடைய கோடாரிக்கு இரையாகாமல் தப்பநினைத்த தசரதன், வருஷத்துக்கு ஒருபெண்ணாக மணஞ்செய்துகொண்டு, சாகாமல் பிழைத்துவந்தான். ஆகவே, அவனுக்கு மனைவியர் அறுபதினாயிரம்பேர்களாகிவிட்டனர் என்பது ஒரு கர்ணபரம்பரைக் கதை.

வால்மீகிராமாயணத்திலே அநேகம் இடங்களில் தசரதனுடைய மனைவியர்களைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்திரீகள், அந்தப்புரஸ்திரீகள், பெண்கள், தேவியர், அரசன்பத்தினிகள், இராமனுடைய தாய்மார்கள், கோசலையின் சக்களத்திகள் என்றும், இன்னும் வேறு வகையாகவும் அவர்கள் சொல்லப்படுகிறார்கள்.[1] அவர்களுடைய தொகை முந்நூற்றைம்பது என்று வால்மீகி குறிப்பிடுகிறார்.[2] இது கோசலை முதலிய மூவரையும் சேர்த்தா, அல்லது சேர்க்காமலா என்பது தெளிவாக இல்லை.

ஆகையால் வால்மீகியின் கணக்குப்படி தசரதனுடைய தேவியர் மொத்தம் முந்நூற்றைம்பதுபேர்கள், அல்லது முந்நூற்றைம்பத்துமூன்றுபேர்களே இருக்கவேண்டும். ஆனால் கம்பர் அவர்களை அறுபதினாயிரம் பேர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்த அறுபதினாயிரம்பேர்களோடு அந்த மூன்று பேர்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்போல் தோன்றுகிறது.

---

1 ஸ்த்ரிய:—அயோ. lvii, 33; lxv 12; lxv, 25; lxvi, 16; உத்தம ஸ்த்ரிய:—அயோ. ciii, 9: யோஷித:—அயோ. lxxvi, 19: ராஜயோஷித:—பால. lxxvii, 11; அயோ. lxxxix, 13; ciii, 3: ந்ருபபத்ந்ய:—பால. lxxvii, 12: ந்ருபாங்கநா:—அயோ. lxxvi, 23: தேவ்ய:—அயோ. xxxiv, 61: மாதர:—அயோ. ciii, 17; ciii, 18; ciii 20; cxii, 31; xl, 37: ஸபத்ந்ய:—அயோ. ciii, 16.

2 அர்த்தஸப்தஶதா யாஸ்து ப்ரமதாஶ்சைவ மாதர:।
ப்ரஸ்தாஸ்யமாநே ராமம் ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய வ்யதிதாஶய: ॥

[அயோ. xlix, 37.]

விசுவாமித்திரனேடு மிதிலைக்குச்சென்ற இராமன் வில்லை முறித்தபின், மணமுகூர்த்தம் நிச்சயமாகிறது. தசரதனுக்கு அழைப்பு வருகிறது. அவனும், அவனுடைய மனைவியரும், மந்திரி முதலியோரும், பிராம்மணர்களும், பிறருமாகப் புறப்பட்டு மிதிலையைநோக்கிப் போகிருர்கள். அப்பொழுது கைகேயி போவதையும், சுமித்திரை போவதையும், கோசலை போவதையும் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு தசரதனுடைய மற்ற மனைவியர் போவதைக் கம்பர் சொல்லும்போது அவர்களுடைய தொகையைக் குறிப்பிடுகிருர். 'வர்ணிக்கமுடியாதபடி லக்ஷ்மியைக்காட்டிலும் பேரழகு படைத்தவர்களான அறுபதினுயிரம் பெண்கள், தம்முடைய பணிப்பெண்கள் சூழ்ந்துவரப் பவழத்தினுலும், இரத்தினங்களாலும், பொன்னுலும், ஒளிவீசுகின்ற மரகதமணிகளாலும், முத்துக்களாலும், மிகவும் அழகாகச் செய்யப்பட்ட தேர்களின்மேலே, அழகிய சித்திரங்கள் ஏறுகின்றனவோ என்று தோன்றும்படி ஏறிப்போனுர்கள்' என்கிருர்.

துப்பினின் மணியிற் பொன்னிற் சுடர்மர கதத்தின் முத்தின்
ஒப்பற வமைத்த தேரின் ஓவியம் போல ஏறி
மூப்பதிற் றிரட்டி கோண்ட ஆயிரம் முகிழ்மென் கொங்கைச்
செப்பருந் திருவின் நல்லார் தெரிவையர் சூழப் போனுர்.

[பால. எழுச்சி. எ௦.]

இத்தேவியர்களையே மங்களமற்ற வேருெருநிலையிலும் கம்பர் காண்கிருர். தசரதனுடைய ஆணையை மேற்கொண்ட இராமன் காட்டுக்குப் போகப் புறப்படுகிருன்; ஒவ்வொருவராக விடைகேட்டுக்கொண்டுவருகிருன். அப்பொழுது நகரம் முழுவதும் குழப்பமடைகிறது. அரசனுடைய தேவியர்களும் மிகவும் வருத்தமடைந்தவர்களாய்க் கண்கள் நீர்சொரிய, வாய்திறந்து அரற்றி அழுது, இராமன்பின்னே தொடர்ந்துசெல்லுகிருர்கள்; அவர்கள் அழுத ஓசை கடலின் ஓசையைப்போலிருந்தது என்கிருர் கம்பர்.

அறுபதி னுயிரர் அரசன் தேவியர்
மறுவறு கற்பினர் மழைக்கண் ணீரினர்
சிறுவனைத் தொடர்ந்தனர் திறந்த வாயினர்
எறிதிரைக் கடலென இரங்கி ஏங்கினர்.

[அயோ. நகர்நீங்கு. 179]

இராமன் பிரியப்போகிறான் என்ற எண்ணத்தினால், அவனைப் பிரிவதற்குமுன், பரிதவித்துத் துடித்த தாய்மார்களுக்கு அதைக் காட்டிலும் சோககரமானநிலை ஒன்று நேரிடுகிறது. இராமனைப் பிரிந்த சோகத்தால் தசரதனுடைய உயிர் போய்விடுகிறது. மகனைப் பிரிந்து, கணவனையும் இழந்த தேவியர்களின் துக்கத்தை யாரால் வர்ணிக்கமுடியும்? அவர்களுடைய நிலையைக் கம்பர் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்.

கடலாற் சூழப்பட்ட இப்பெரிய பூமியிலும், தேவலோகத்திலும், அதற்கும் அப்பாலுள்ள மற்றலோகங்களிலுங்கூட இவர்களைப்போலக் கற்பிற் சிறந்துவிளங்குபவர்கள் யார்? என்று வியக்கும்படியாக அவர்கள் நின்றார்கள். திலகத்தை இழந்த அவர்களுடைய முகங்கள் களங்கத்தை இழந்த சந்திரனைப்போல் தோன்றின. காட்டிலே கால்களாகப் பிரிந்து பெருக்கெடுத்தோடும் வெள்ளத்தின் நடுவே அசைவுறாதுநிற்கும் மலைக்குன்றிலே மயில்கள் வந்துகூடுவதுபோலத் தசரதனை அவர்கள் வந்து சூழ்ந்தார்கள்.

அளங்கொள் அளக்கர் இரும்பரப்பில் அண்டர் உலகில் அப்புறத்தில்
விளங்கும் மாதர் கற்பினார் இவரின் யாவர் எனநின்றார்
களங்கம் நீத்த மதிமுகத்தார்[1] கான வெள்ளம் கால்கோப்பத்
துளங்கல் இல்லாத் தனிக்குன்றில் தொக்க மயிலிற் சூழ்ந்திருந்தார்.

[அயோ. தைலமாட்டு. 72]

இப்படி வருத்தமடைந்து ஒன்றாகக்கூடிய தசரதனுடைய தேவியர்கள் அவனோடு உடன்கட்டையேறத் தீர்மானிக்கிறார்கள்.

---

[1] 'களங்கந்தான் சந்திரனுக்கு அழகுசெய்வது. அது நீங்கிவிடின் அழகும், பொலிவும், திருவும் அதனினின்று போய்விடும் என்பது கருத்து. காளிதாசன் 'மாசும் தண்கதிர் சூழ்திரு வண்குறி' (லக்ஷ்ம லக்ஷ்மீம் தநோதி) என்று சொல்லியதின் தொனி இதில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறதுபோல் தோன்றுகிறது' என்பது மகாவித்வான் ரா. ராகவையங்காரவர்களுடைய குறிப்பு.

குற்றமற்ற கோசலையும் சுமித்திரையும் நெஞ்சுகுழைந்து ஏங்குகிறார்கள். அப்பொழுது ஒளிபொருந்திய இரத்தினங்கள் இழைத்த தேரை ஓட்டுபவனான சுமந்திரன் வசிஷ்டனிடம் செய்தியைத் தெரிவிக்கிறான். வேதங்களில் வல்லவனான அந்த வசிஷ்டனும் வந்து, நடந்த செய்தியைக் காண்கிறான். விதிப்பயனால் நேர்ந்த செயலைக் குறித்து மனமேங்கி வருந்துகிறான்.

மாதரார்கள் அறுபதினா யிரரும் உள்ளம் வலித்திருப்பக்
கோதில் குணத்துக் கோசலையும் இளைய மாதும் குழைந்தேங்கச்
சோதி மணித்தேர்ச் சுமந்திரன்சென் றரசன் தன்மை சொலவந்த
வேத முனிவன் விதிசெய்த வினையை நோக்கி விம்முவான்.

[அயோ. தைலமாட்டு. 74]

ஆகவே தசரதன் தேவிமார் முந்நூற்றைம்பதுபேர் என்று வால்மீகி ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுகிறார். கம்பர் திரும்பத் திரும்ப அறுபதினாயிரர் என்று குறிப்பிடுகிறார். ஏன்?

அநுபந்தம்.

ஸ்த்ரிய:—

விவர்ணவதனாம் த்ருஷ்ட்வா கௌஸல்யாம் பதிதாம் புவி ।
பதிம் சாவேக்ஷ்ய தாஸ்ஸர்வா: ஸஸ்வரம் ருருது: ஸ்த்ரிய: ॥

[அயோ. ௫௭—௩௩]

அவஸ்யம் தா: ஸ்த்ரிய: ஸர்வா ஹதாம் நாமவயைசிவ ।
தத: ஸர்வா நரேந்த்ரஸ்ய கைகேயீ ப்ரமுகா: ஸ்த்ரிய: ॥

[அயோ. ௬௫—௨௫]

அத யா: கோஸலேந்த்ரஸ்ய ஶயனம் ப்ரத்யநந்தரா: ।
தா: ஸ்த்ரியஸ்து ஸமாகம்ய பர்தாரம் ப்ரத்யபோதயன் ॥

[அயோ. ௬௫—௧௨]

தைலத்ரோண்யாம் ததா ஸசிவைஃ ஶாயிதம் தம் நராதிபம்।
ஹா ம்ருதோऽயமிதி ஜ்ஞாத்வா ஸ்த்ரியஸ்தாஃ பர்யவாரயந் ॥

[அயோ. சுசு—கசு]

தஶரதஸ்த்ரியஃ:—

உவாச தேவீ கௌஸல்யா ஸர்வா தஶரதஸ்த்ரியஃ।

[அயோ. க0௩—சு]

யோஷிதஃ:—

ஶிபிகாபிஶ்ச யானைஶ்ச யதார்ஹம் தஸ்ய யோஷிதஃ।
நகராந்நிர்யயுஸ்தத்ர வ்ருத்தைஃ பரிவ்ருதாஸ்ததா ॥

[அயோ. எசு—கக]

ராஜயோஷிதஃ:—

கௌஸல்யா ச ஸுமித்ரா ச கைகேயீ ச ஸுமத்யமா।
வதூப்ரதிக்ரஹே யுக்தா யாஶ்சான்யா ராஜயோஷிதஃ ॥

[பால. எஎ—கக]

தாஸோ ராமோ பரதஃ ஶத்ருக்னஶ்ச ஸஹாயவாந்।
கௌஸல்யா ச ஸுமித்ரா ச யாஶ்சான்யா ராஜயோஷிதஃ ॥

[அயோ. அசு—க௫]

கௌஸல்யா பாஷ்பபூர்ணேந ஸுகேந பரிஶுஷ்யதா।
ஸுமித்ராஸஹிதா தீநா யாஶ்சான்யா ராஜயோஷிதஃ ॥

[அயோ. க0௫—௫]

𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌵𑌤𑍍𑌸𑌾𑌃:—

𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑌪𑌜𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑍇 𑌤𑍋𑌤𑍇 𑌜𑌹𑍍𑌰𑌹𑌾𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌵𑌤𑍍𑌸𑌯𑌃 ।

[வாயு. எஎ—கஉ]

𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌾𑌂𑌗𑌨𑌾𑌃:—

𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑌕𑌂 𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍇𑌤𑌨 𑌸𑌾𑌯𑌂𑌤𑌂
𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌾𑌂𑌗𑌨𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍋𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 ॥
𑌵𑌾𑌰𑌂𑌵𑍃𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌵𑌾𑌵𑌰𑍀𑌤𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾
𑌸𑌂𑌧𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌥𑌸𑌾𑌹𑌂 𑌵𑍃𑌨𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 ॥

[கயொ. எசு—உரு]

𑌤𑍇𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃:—

𑌤𑍇𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌰𑌾𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌤𑍇𑌤𑌾
𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌜𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌤𑍇𑌵𑌵𑌤𑍍𑌤𑌿 ॥

[கயொ. ருச—சுக]

𑌶𑌾𑌤𑌾𑌃:—

𑌸𑌵𑌿𑌤𑍇𑌹𑍇𑌹𑍇𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌸𑌂𑌤𑍇𑌪𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌶𑌾𑌤𑌾𑌃 ।
𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌤𑌾𑌰𑍍𑌯𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌸𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌪𑌾𑌠𑌕𑌾𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃 ॥

[கயொ. கருரு—கஎ]

𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌤𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌜𑌹𑍍𑌰𑌾𑌹 𑌵𑌰𑌣𑌾𑌂𑌶𑌾𑌜𑌾𑌤𑍍 ।
𑌶𑌾𑌤𑍍𑌯𑌣𑌾𑌂 𑌤𑌨𑌾𑌜𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌃 𑌸𑌵𑌿𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌪𑌰𑌃 ॥

[கயொ. கருரு—கஅ]

𑌸𑍌𑌜𑍍𑌞𑍀𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿 𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌦𑍂𑌷𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌅𑌜𑍍𑌞𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌯𑌦𑌾𑌸𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌦𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑌾𑌤𑍍 ॥

[அயோ. க௦ரு—௨௦]

𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌤𑌰𑌾 𑌬𑌾𑌷𑍍𑌪𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍍𑌯𑌾
𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌦𑌤𑌂 𑌹𑌿 𑌶𑍋𑌕𑌜𑌃 ।
𑌸𑌤𑍍𑌵𑌕𑌾𑌤𑍍𑌰𑍂𑌰𑌹𑌿𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾
𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌯 𑌕𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌶 𑌰𑌾𑌜𑌃 ॥

[அயோ. ககஉ—௩க]

𑌤𑍍𑌰𑌯𑌃 𑌶𑌤𑌶𑌤𑌾𑌰𑍍𑌧𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌦𑌦𑌶𑌾𑌰𑍍𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌤𑌰𑌃 ।
𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌥𑍈𑌵𑌾𑌤𑌰𑍍𑌾 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌰𑍂𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑌃 ॥

[அயோ. சக—௩எ]

𑌸𑌵𑌤𑍍𑌨𑍍𑌯𑌃:—

𑌗𑌵𑌾𑌕𑌾𑌤𑌰𑌂 𑌸𑌵𑌤𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌾 𑌜𑌗𑍍𑌧 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌂𑌤𑌥𑌾 ।
𑌦𑌦𑍍𑌶 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌶𑍍𑌰𑍁𑌗𑍈 𑌰𑌾𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌗𑌰𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌕𑌰𑍋 ॥

[அயோ. க௦ரு—கச]

யவனர்வரலாறு.

[யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீமான். த. இராமநாதபிள்ளை B.A., (LOND.) அவர்கள்.]

(௬௬-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

கைசர்குடும்பத் தனிக்கோலர்.

இரைபீறியஸ். ஆட்சிக்காலம் கி. பி. 14—கி. பி. 37.

இரைபீறியஸ் கைசர்ப்பட்டம்பெற்றிருந்தமையாலும் துணைவனென அகஸ்தஸ்ஸினால் சுட்டப்பட்டமையாலும் தனித்தலைமைப் பதவியைப் பெற்றான். இரைபீறியஸின் மருகனாகிய சர்மானிக்கஸூம் அவன் தாய் அக்கிரிப்பீனாவும் அயல்நாட்டில் வதிந்தார்கள். சர்மானிக்கஸ் சனங்களால் நேசிக்கப்பட்டமையாலும் கைசராதற்கு உரிமையுடையோனாகலாலும் இரைபீறியஸ் அவனைத் தனது எதிரியாக எண்ணினன். இரைபீறியஸ் படைத்தலைமையால் பெறும் உரிமையைச்செலுத்தி மேன்மக்கட்சபையைக் கூட்டினன். தனிக்கோல் செலுத்த விருப்பமில்லான்போல் இரைபீறியஸ் நடித்தானாயினும், மேன்மக்கள் தனிக்கோலனுக்குரியஉரிமைகள்யாவற்றையும் அவனுக்களித்தனர். அகஸ்தஸின் வழிபாட்டிற்கு ஒருகோயில் கட்டும்படி மேன்மக்கட்சபை உத்தரவு கொடுத்தது. அகஸ்தஸ் தன்பொருளில் மூன்றிலொருபங்கைத் தன் மூன்றாம் மனைவி இலிவியாவுக்கும் எஞ்சியதை இரைபீறியஸ் கைசருக்கும் நன்கொடையாக அளித்தான். அகஸ்தஸ் இறந்தவுடன் றையின்பேரியாற்றுப்படையினர் தம் கூலி கூட்டப்படவேண்டுமெனக் கிளர்ச்சி செய்தனர். இரைபீறியனுடைய மகன் டுறூசஸ் வீரரோடு கலந்து பேசி வீரர் சிலரைத் தண்டித்துக் கலகத்தையடக்கினான். வேறொருபடை இரைபீறியஸைக் கயவனென எண்ணிச் சர்மானிக்கஸைத் தலைவனென வாழ்த்தியது. சர்மானிக்கஸ் படையை ஒருவாறு சமாதானப்படுத்தினான். கி. பி. 16ல் அரிமீனியஸ் என்னும் சர்மானியத்தலைவன் உரோமர்படையை வென்றான். சர்மானிக்கஸ் வீரரை உற்சாகப்படுத்தி அரிமீனியஸைப் போரில் வென்றான். இரைபீறியஸ் சர்மானிக்கஸூக்கு இணைத்தலைமைப்பதவியை

அளித்தான்; கி. பி. 17ல் றையின் நதிப்படையின் பகைக்கஞ்சிப் படையை மூன்ருகப்பிரித்து மூன்று தலைவரை நியமித்தான்.

பாதியநாட்டிலே வெனோனிஸ் வேந்தனுயிருந்தான். அவனை மிடியாநாட்டுவேந்தன் ஆட்டபானிஸ் சிறையிட்டாஞக, ஆர்மினிய தேயத்தோர் சிறையிலிருக்கும் அரசனைத் தங்களுக்கு அரசஞக அளிக்கும்படி உரோமரிடம் வேண்டினர். சர்மானிக்கஸ் ஆர்மினிய தேயத்திற்குச்சென்று பொந்தஸ்நாட்டுவேந்தன்மகன் சீனோவுக்கு அரசளித்துப் பாதியவேந்தனோடு அளவளாவியிருந்து எகிப்து தேயத்துக்குத் திரும்பினுன். சர்மானிக்கஸ் எகிப்தில் பிணிவாய்ப் பட்டிறந்தாஞக, இரைபீறியஸ் துக்கப்படவில்லை. இரைபீறியஸ் தூண்ட, பிசோ சர்மானிக்கஸோடு கலகப்பட்டான். பிசோவிற்குத் தனிக்கோலன் உதவிசெய்யாதிருந்ததை உணர்ந்த மேன்மக்கள் விசாரணைசெய்து பிசோவைத் தண்டிக்க எண்ணினர். இதையறிந்த பிசோ தற்கொலைபுரிந்துகொண்டிறந்தான். இரசிற்றஸ் என்னும் வாலாற்ருசிரியன், சர்மானிக்கஸைக் குணசீலன் எனவும் இரைபீறியனைத் துக்கசொரூபியெனவும் மொழிந்தனன்.

கைசர் குடும்பத்தைச்சேர்ந்த இலிபோ டுறூசஸ் என்னும் மேன்மகன் ஒருவன் விஞ்ஞையர் பலரோடு கலந்தாஞக, அவனுடைய கேளிருள் ஒருவன் இரகசியமாக அவனைப் பின்ருெடர்ந்து சென்று அவன் செயல்களையறிந்து தனிக்கோலனுக் கறிவித்தான். தலைவன் ஒற்றரை ஏவி இலிபோவினுடைய வினைகளை உசாவினுனேயன்றி அவனைத் தண்டிக்கவில்லை என்றும் அவனுக்குப் பதவிகளை அளித்தான் என்றும் பின்னர்த் தன்னை ஒற்றியறிந்ததைத் தெரிந்து இலிபோ தற்கொலைபுரிந்துகொண்டனன் என்றும் அறிகிருேம்.

கி. பி. 22ல் ஆபிரிக்காதேசத்து இரைக்பிறிஞஸ் என்னும் தலைவன் அமர்க்கெழுதலும் பீசஸ் என்னும் உரோமர்தலைவன் அவனை அடக்கினுன். கல்லியர் அவ்வாண்டு பகைமை பூண்டனராகி அடக்கப்பட்டனர். கி. பி. 26ல் திறேசுநாட்டார் பகைத்தெழுந்து சபினஸ் என்னும் உரோமர்தலைவஞல் அடக்கப்பட்டனர். கி. பி. 24ல் தென்னித்தாலிய அடிமைகள் துயராற்ருது போர்க்கெழுந்து கொல்லப்பட்டனர்.

உரோமர் பெருகினராக, வகுப்பினர்சபை கூடுதல் கஷ்டமாயிற்று. அச்சபையின் உரிமைகளை மேன்மக்கட்சபை பெற்றது. நகரில் கலகம் விளையாமல் காத்தற்கு நகர்க்காவலன் ஒருவன் நியமிக்கப்பட்டான். இரைபீறியஸ் தனக்கு அதிகாரஞ் செலுத்த விருப்பமில்லையென நடித்து மேன்மக்கட்சபையை உரிமைகள் யாவற்றையும் செலுத்தும்படி ஏவினன். மேன்மக்கட்சபை தேசகாவலன் என்னும் பட்டத்தை இரைபீறியஸுக்கு அளித்ததாக இரைபீறியஸ் அப்பட்டத்திற்குத் தான் தகுதியில்லாதவனென உரைத்தனன்; தனது தாய்க்குக் கோயில் அவசியமில்லையெனவும் அறிவித்தான்; பொருட்செலவில் கவனமாயிருந்து கோயில்கட்டாமலும் தானஞ்செய்யாமலும் செங்கோல்செலுத்தினன்; கீழ்மக்கள் இத்தகைய தலைவனை வெறுத்தனரென்பது ஆச்சரியமன்று. சின்னாசியாவிலே பல நகரத்தோர் பூகம்பத்தால் மிடியுற்று வருந்தினராக, இரைபீறியஸ் அவர்களுக்குப் பொருளுதவிபுரிந்தான். கி. பி. 33-ல் படைகள் யாவும் தலைவர்களுக்கு அடங்கி ஒழுக வேண்டுமென இரைபீறியஸ் வற்புறுத்தினன். தனிக்கோலன் தன்னாடுகளில் செங்கோலோச்சினனாக, மேன்மக்கள் ஆட்சிசெய்யும் நாட்டோர் தங்களை மேன்மக்கள் வருத்துகிறார்களென முறையிட்டனர். தனிக்கோலனான, இரைபீறியஸ் குடிகளின்பொருளைத் தேசாதிபதிகள் வெளவக்கூடாதென முரசறைவித்தான்; பொருளை விரும்பிக் குடிகளைத் துன்புறுத்துவோரைத் தண்டித்துக் கொற்றம் பிழையாது நீதிசெலுத்தினன்; கொலைக்குத் தீர்க்கப்பட்டோரை ஒன்பதுநாள்கழியுந்துணையும் கொல்லப்படாதெனப் பிரமாணம்விதித்தான்; அரசாங்கத்தோரை வேளாளரைப் புரக்கும்படி ஏவினன்; சாத்திரஞ்சொல்வோர், நிமித்திகர், வாள்வீரர், கூத்தர், பரத்தர் முதலியோரைக் கண்டித்தான்; இத்தாலியில் குடியேறிய யூதர் படைச்சேவையை வெறுத்தனராகையால், அவர்களை வருத்தற்குப் பிரமாணங்களை ஆக்கினன்; தன்வீட்டுச் செலவைச் சுருக்கினன்; மேன்மக்களையும் செலவைச் சுருக்கும்படி ஏவினன்; சமயக்கிரியைகளை ஒழுங்காக நடாத்துவித்தான்; தனது செங்கோலிற் குறைகூறுவோரை அரசதுரோகிகளெனத் தண்டித்தான்; ஒற்றர்களை ஏற்படுத்தி அவர்கள் மூலம் அரசாங்க விரோதிகளை அறிந்தான்; ஒற்றர் நல்லோரையும் பொய்ச்சான்றுகூறித் தண்டித்தனராக, மேன்மக்கள் இரைபீறியஸைப் பகைக்கத்தொடங்கினர்.

சர்மானிக்கஸின் தங்கையைத் தன்மகன் டுறாசஸ் என்போனுக்கு இரைபீறியஸ் மணமுடித்துவைத்தனன். மந்திரி செயானஸ் என்போன் மணமகள் தனிக்கோலனுக்கு விரோதமாகச் சூழ்ச்சி செய்கிறாளென இரைபீறியஸுக்கு உரைக்கவும், அவன் அவ்வுரையைப் பொருட்படுத்தவில்லை. கி. பி. 23-ல் டுறாசஸ் இறந்தான். பன்னிரண்டுவருடங்களுக்குப்பின் செயானஸ் என்னும் அமைச்சனும் டுறாசஸ் என்னும் இளங்கோவின் மனைவியும் டுறாசஸ் கைசனை நஞ்சூட்டிக்கொன்றனர் என வெளிவந்தது. இரைபீறியஸ் தன்மகன் டுறாசஸ் என்பவனுடைய குமாரர் சிறுவராயிருந்தமையின் சர்மானிக்கஸின் குமாரர்களைக் கைசர்களாகவளர்த்தான். இதுநிற்க.

இரைபீறியஸ் மேன்மக்கள் பலரை ஒற்றிக் கொன்றான். கி.பி. 26-ல் ஒற்றர் சிலர் சர்மானிக்கஸின்மனைவி அக்கிரிப்பீனா அரசதுரோகம் விளைத்தாள் என வழக்குரைத்தனர். இங்ஙனம் அரசபக்திகுன்றியதாக, தனிக்கோலன் உரோமாபுரத்தை நீங்கிக் கப்பிறியாத்தீவிலே தமியனாய்க் காலத்தைக்கழித்தான். தனிக்கோலனை வெறுத்தோர் அவன் காமலீலைசெய்யப் போய்விட்டான் எனக் கூறினர். அக்கிரிப்பீனாவும் சபினஸ் என்போனும் அரசதுரோகஞ்செய்தனரெனச் செயானஸ் சான்றுகூற, மேன்மக்கள் சபினஸ் என்பவனைக் கொன்றார்கள். செயானஸ் தனிக்கோலனாதற்கு முயலுகிறானென இரைபீறியஸ் ஐயுற்று அவனைக் கோறற்கு உபாயந்தேடினன்; மக்கிரோ என்போனை நகர்க்காவலனாக்கி அவ்வுரிமை வேண்டுமானால் செயானஸ் என்பவனைக் கொன்று பெறும்படி இரைபீறியஸ் ஏவினன். கி. பி. 33-ல் செயானஸ் என்னும் அமைச்சனை மேன்மக்கட்சபைக்கழைத்து அரசதுரோகம் என்னும் குற்றம் உரைக்க, மேன்மக்கள் அவனை உடனேகொல்வித்தனர். இரைபீறியஸ், சர்மானிக்கஸின்மகன் காயஸ் கமலஸ் கைசருக்குத் தன்பொருளை எழுதிவைத்துக் கி. பி. 37-ஆம் ஆண்டு உயிர்நீத்தான்.

[தொடரும்.]

ஸ்ரீ:

பழனிக்கோவை.

[௬௪-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

52. வியந்துரைத்தல்.

புண்டரி கத்தட மீதிதன் றாள்பற்றும் போதுய்வதா
ரொண்டிறன் மீளியிவ் வாவியெவ் வாறுண் டுவப்பெய்தினான்
றெண்டிரை மாகொன்ற வேலோர் பழனிநந் தேமொழியுங்
கண்டிவண் கட்கழு நீர்த்தட மூழ்கிக் கரையுறவே. (245)

புலிபடுநிலையும் பொற்கொடிநிலையும்
மெலிவுறுசெவிலி வியந்துநோக்கியது.

மெய்ப்பாடு—அது. பயன்—ஆற்றாமைநீங்குதல்.

53. இயைபெடுத்துரைத்தல்.

மதுகை தரித்துக்கொப் பூட்கான் மலர்ந்து வனப்பிணையற்
றுதையன் மலைந்து முளரிக்கண் டோன்றுமோர் தோற்றத்தினால்
அதிகர் பழனிச்செவ் வேண்மாமன் மாமனென் றையுற்றன்னே
யெதிர்தல்கண் டோமவ் வொருவரை யேற்றத் திருவரையே.(246)

மாதருமன்னும் போதருநெறியிற்
சேதாற்கண்டெனத் தெரிந்தோமென்றது.

மெய்ப்பாடு—உவகை. பயன்—செவிலியை யெதிர்வருவா ராற்றுவித்தல்.

54. மீளவுரைத்தல்.

வடிவா ளுறையைப் பிடியுங் கொதித்தெழும் வாம்பரியைக்
கடிவாள மூந்தடுத் தாலன்ன கான்கடப் பாயல்லைநீ
தொடிவாழ் புயங்கொங்கை கொண்டாணை சாய்த்த துணைவரன்னே
குடிவாணர் போற்சென்று செவ்வேள் பழனியைக் கூடுவரே. (247)

தெறுகடந்தீர்ந்தவர் சேர்வார்பழனியென்
றறிவினர்செவிலியை யாறுமீள்வித்தது.

55. உலகியல்புரைத்தல்.

சிலைந்தியி னாலுங் கடனீருந் தேனுஞ்சென் றோரிடத்தே
நலந்தருந் தோன்றிடத் துண்டோ வதனன்மை........காண்

வலந்திரி வேற்பழ னிக்கும ரேசரை மஞ்ஞையுங்கைத்
தலந்திகழ் கோழியுஞ் சார்தற்கென் ஞேமுன் றவஞ்செய்ததே. ()

உலகியல்கூறி யுரவோர்செவிலிக்
கலமருதுயர மகற்றுநின்றது.

56. அழுங்குதாய்க்குரைத்தல்.

வலத்தேவ நாயகி வள்ளிபங் காளர்வை யாபுரியிற்
குலத்தேபெற் றுரிவாத..........கயரிக் கொண்டுவந்தார்
புலத்தே பி...கெடடா முடிபோன்றவர் போய்த்தரிப்பார்
பலத்தேறல் வாழைப் பசுங்குருத் தீர்க்கும் பணையகமே. (249)

தடம்பணைபுகுந்தமை நுடங்குதாய்க்குரைத்தது.

இவை மூன்றிற்கும் மெய்ப்பாடு—பெருமிதம். பயன்—செவிலிக் குல கியல்புகூறி மீளுவித்தல்.

'கைவளை சோர்ந்து' மென்பதுதொட் டிதன்காறும்வரப் பாலைத்திணை கூறியவாறறிக.

இவ்வாறு உடன்போக்கு நிகழாதாகில் வரைந்துகோடல் நிகழும். அது நிகழுமிடத்துத் தோழியால் வரைவுமுடுக்கப்பட்டும் வரைபொருட் பிரிந்தும் நிகழும். அவற்றுள் வரைவுமுடுக்கம் வருமாறு:—

உடன்போக்குமுற்றும்.

---

௧௬. வரைவுமுடுக்கம்.

17 வருத்தங் கூற லவன்மறுத் துரைத்தல்
உள்ளது கூற லேதங் கூறல்
பகல்வர லென்றற் றெழுதிரங் துரைத்தல்
சிறைப்புறங் கூறன் மந்திமேல் வைத்தல்
கண்டுயி லாமை கண்டா றுரைத்தல்
பகலுடம் பட்டாள்போ லிரவுவர லென்றல்
இரவுடம் பட்டாள்போற் பகல்வர லென்றல்
இரவும் பகலும் வரவொழி கென்றல்
காலங் கூறல் கூறுவிக் குற்றல்
செலவுநினைந் துரைத்தல் பொலிவழிவு கூறலென்
றீரெண் ௗளவியு மியம்புங் காலை
வாரணி முலையாய் வரைவு முடுக்கம்.

1. வருத்தமிகுதிகூறி வரைவுகடாதல்.

ஆகாசத் தும்பிவைக் குந்தேனைத் தானுண் டதற்கிரங்கி
வேகாச லத்தும்பி மும்மதத் தால்விருந் தூட்டும்வெற்பா
நாகா சனப்பரி யூர்வோர் பழனியன் னாண்முலைமே
லேகாசத் தீரம் புலர்த்துங்கொ லாமுன்ன தின்னருளே. (250)

இரவுவருகுறியில் வரைவுவேண்டியது.

மெய்ப்பாடு—அச்சம். பயன்—வரைவுகடாயது.

2. பெரும்பான்மைகூறி மறுத்தல்.

பீன வராகம் பிலம்பாயுங் கொம்பைப் பிடுங்கிப்பிதா
வானவ ராகத் தணிவோர் பழனிக் கமிர்தமுண்ணும்
வானவர் மாதரை வான்றரு வோநிண வாய்க்கணமாங்
கானவர் மாதரை யோசசி மேவுமிக் கார்வரையே. (251)

மரபுகொண்மாதர்க்குப் புரவலனுரைத்தது.

மெய்ப்பாடு—மருட்சி. பயன்—இரவுக்குறியிடமுணர்த்துதல்.

3. உள்ளதுகூறி வரைவுகடாதல்.

தவளக் களிறிங் கிரநீலப் பாறையின் சாயல்பட்டுக்
கவளக் கருங்களி றுங்குன்றெம் மூர்கடம் பார்பழனிக்
குவளைச் சுனைக்கெண்டை போழ்குடில் கேழ்குறங் தாழ்குலந்தா
ெ...வளக் கொடிச்சி புனங் காவல் கூவ லெழுத்தில்சொல்லே. (252)

இல்லசொல்பவற்கு மெல்லியலுரைத்தது.

மெய்ப்பாடு—மருட்சி. பயன்—குறியிடமுணர்த்துதல்.

4. ஏதங்கூறி யிரவுவரல்விலக்கல்.

அராத்திரி யாயதன் சூடா மணிசுட ராய்த்திகழு
மிராத்திரி தோறுந் தொழுதூண் சுவைபரி லெம்பொருட்டுப்
பராத்திரி யான பழனிச்செவ் வேள்கைப் படையெடுத்து
வராத்திரி வீர்கொ லரிகரி தேடி வருமிருட்கே. (253)

வருதுயரெண்ணி யிருள்வரலென்றது.

மெய்ப்பாடு—அச்சம். பயன்—இரவுக்குறிய தேதங்காட்டி வரைவு கடாதல்.

5. பழிவரவுரைத்துப் பகல்வரல்விலக்கல்.

கொடிமூ டியதினை மேய்ந்திடு மான்கலை கொம்புபட்டு
முடிகூட மான்கறித் தப்பிணி தீர்க்க முபனும்வெற்பா

கடிமூ...த்தற் கிளையோர் பழனிக்கெங் காதாத்தாற்
பொடிமூ டியதழல் போற்பக னீவரிற் புன்பழியே. (254)

பகல்வரலடாதென விகுளைகூறியது.

மெய்ப்பாடு—அது. பயன்—பகற்குறிவிலக்கி வரைவுகடாதல்.

6. தோழிதிரந்துகூறல்.

சாதகம் போதற் கழுங்கார்பெய் தன்ன தடங்கண்ணியாற்
பாதகஞ் சூழ்கங்கு லெய்தலை யாநின் பதந்தொழுதேன்
சீதகங் காதான் சேயோர் பழனிச் சிகரமெய்தாக்
காதகன் சூதங் கவர்வோற்கன் றேவிக் கருத்தெய்துமே. (255)

புரவலற்பரவி யிரவரலென்றது.

மெய்ப்பாடு—அது. பயன்—இரவுக்குறிவிலக்கி வரைவுகடாயது.

7. தாயறிவுகூறி வரைவுகடாதல்.

பன்னங் கிடத்தித் தமிழ்வேய்ந்த சேந்தர் பழனிவெற்பன்
சின்னங் கிடந்தபொற் றேர்க்குதிர் நொச்சிதெண் கானற்கண்டு
கன்னங் கருங்கண் கபோலஞ் சிவந்தன்னை யென்னைக்சங்குன்
முன்னம் புதுமருள் போல்விம்மி நோக்கினண் மொய்குழலே. (256)

செறியிருட்குறியிற் செம்மல்கேட்ப
விறைவளைப்பாங்கி யேந்திழைக்குரைத்தது.

மெய்ப்பாடு—பெருமிதம். பயன்—படைத்துமொழியான் வரைவு கடாதல்.

8. மந்திமேல்வைத்து வரைவுகடாதல்.

கொற்கடந் தோங்கும் வடிவேற் பழனிக் குமரர்வெற்பிற்
பொற்கடஞ் சேர்மணி போல்விளை மாதளை போழ்ந்தபெண்ணை
மற்கடம் புன்மயிர் வார்ந்து பலாச்சுளை யீர்ந்தருந்தல்
சொற்கடங் காவெழிற் றேகைகண் டாகுலஞ் சூழ்ந்தனளே. (257)

மாதரைவரைவுகாடாய்ச் சூதுரைதோழிசொல்லியது.

மெய்ப்பாடு—அச்சத்தைச்சார்ந்த பெருமிதம். பயன்—வரைவுகடா தல்.

9. காவன்மேல்வைத்துக் கண்டுயிலாமைகூறல்.

வண்டார்வஞ் செய்து கிடைச்சுரும் பெற்று மலர்க்கடப்பந்
தண்டார் முருகர் பழனியன் னுடவத் தோர்க்கிடுக்கண்

கண்டாரி லிங்நகர் காவலர் கைப்பறை யெற்றுதொறும்
விண்டா டுயிலைக் கயங்கூவ மாயன் விழித்தென்னவே. (258)

நகரிகாவலின் மிகுபெருங்காமம்.

மெய்ப்பாடு—அழுகை. பயன்—வரைவுகடாதல்.

10. பகலுடன்பட்டாள்போன் றிரவுவரல்விலக்கல்.

ஓயாப் புயலும் புலராத மாலையு மொள்ளுறைக
டோயாச்செவ் வேலுநின் கைக்கின்ப மெங்கட்குத் துன்பமன்றோ
சேயார் பழனிச் சிலம்பாபுண் ணீர்ந்தவர் தீர்க்கமருந்
தீயா விடில்வன்மை யோநன்மை யோசொல் லிரண்டிலொன்றே. ()

பகலுடன்பட்டனள் போலப்பாங்கி
யிகலடுவேலனை யிரவுவரலென்றது.

மெய்ப்பாடு—அழுகை. பயன்—இரவுக்குறிவிலக்கல்.

11. இரவுடன்பட்டாள்போற் பகல்வரல்விலக்கல்.

இலைக்குடில் செந்தினைக் காப்பிதண் பேர்த்தெழும் யானையெல்லாங்
கலக்குதல் செய்திடக் கானவர் போய்வழிக் கட்டும்வெற்பா
மலைக்குற மானை மணந்தோர் பழனியில் வண்பகல்வாய்த்
துலக்குவ தோவிளக் காங்கதை நீயுந் துணிந்துகொள்ளே. (260)

இரவுடம்பட்டனள்போலப் பருவரைநாடனைப் பகல்வரலென்றது.

மெய்ப்பாடு—அது. பயன்—பகற்குறிவிலக்கல்.

12. இரவும் பகலும் வரவொழிகென்றல்.

குன்றா டிருக்குங் குடியாவி னன்குடிக் கோனருள்போற்
பொன்றாப கொங்கை பொருட்டெய்து மைய பொருள்படிக்க
லொன்றா டிருத்த திருதலைத் தட்டுக்கு மொத்திலபோ
லென்றாழின் போது மிராப்போதும் போத விழுக்குடைத்தே. ()

அல்லும்பகலுஞ் செல்லலையென்றது.

மெய்ப்பாடு—அது. பயன்—இரவுக்குறியும் பகற்குறியும் வரவுவிலக்கி வரைவுகடாயது.

13. காலங்கூறி வரைவுகடாதல்.

சாரஞ் சுவைத்திகழ் கோஞ்செஞ் சாறுகண் டாக்கினுஞ்சம்
பீரஞ் சுவைக்கும்வெற் பாபழ னிக்கந்தர் போருள்போல்

வாரஞ்சும் கொங்கைக்குன் வாரநிற் பான்மதி யார்கணியா
ரீரஞ்சு மஞ்சு நிறைந்துபொன் பூத்தன ளிவ்வரைக்கே. (262)

பருவமிதென்று வரைவுகடாயது.

மெய்ப்பாடு—பெருமிதம். பயன்—வரைவுகடாதல்.

14. கூறுவிக்குற்றல்.

காலைப் பருதி யலர்த்தாப்பங் கேருகக் கண்முலைக்காய்
நீலச் சுரும்பு கதிரைநொந் தாவதென் னெற்றியுற்ற
கோலக்கண் வானவ ரீன்றோர் பழனிக் கொடியிடையாய்
சாலக்கண் டுந்நந் தளர்வறி யார்க்கெவர் சாற்றுவதே. (263)

இரவும்பகலும் வரலெனும்பாங்கி
குரவமர்குழலாற் கூறுவிக்குற்றது.

15. செலவுநினைந்துரைத்தல்.

வீரமுங் கல்வியுங் கற்றோரைத் தான்கற்ற மேவந்தன்வியந்
தீரமு மீவுங்கொண் டேற்பது போலன்ப ரிவ்விரவி
னீரரி தெய்தினி ரென்னப்பெற் றுற்பழ னிக்குமரர்
கூரயில் போல்விழி யாயுரி யோமெதிர் கொள்ளுதற்கே. (264)

தோழிநெருங்க வேழைசொல்லக்
கறைப்படுவேலற்குச் சிறைப்புறக்கிளவி.

இவையிரண்டிற்கும் மெய்ப்பாடு — அழுகையைச்சார்ந்த இளிவரவு. பயன்—அது.

16. போலிவழிவுரைத்து வரைவுகடாதல்.

வனவேழக் கொம்பகில் சந்தன மாணிக்கம் வாரித்தள்ளிப்
புனவேட ரேனல் விளைக்கும்வெற் பாபுட் பொருப்பெறிந்த
சினவேன் முருகர் பழனியன் ஞண்மஞ்சு தேய்த்தபைங்கூ
ழெனவே யெழிலிழந் திவ்வண்ணம் வாடுவ தென்னியம்பே. (265)

கரைவுகூறி வரைவுகடாயது.

மெய்ப்பாடும் பயனும் அது.

வரைவு முடுக்கம் முற்றும்.

[தொடரும்.]

T. K. இராமாநுஜையங்கார்,
உதவிப்பத்திராசிரியர்.

தா(யா)ராநகரவேந்தன் போஜதேவன் இயற்றிய

ஸரஸ்வதீகண்டாபரணம்.

(கலைமகள் கழுத்தணி)

௬0-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

[சொற்குற்றம்—16.]

அஸாது சாப்ரயுக்தம் ச கஷ்டம் சாநர்த்தகம் ச யத்।
அந்யார்த்தகமபுஷ்டார்த்தமஸமர்த்தம் ததைவ ச ॥ ௪ ॥

அப்ரதீதமத க்லிஷ்டம் கூடம் நேயார்த்தமேவ ச।
ஸந்திக்தம் ச விருத்தம் ச ப்ரோக்தம் யச்சாப்ரயோஜகம் ॥ ௫ ॥

தேஶ்யம் க்ராம்யமிதி ஸ்பஷ்டா தோஷாஃ ஸ்யுஃ பதஸம்ஶ்ரயாஃ।

"1. அஸாது (சொல்லிலக்கணத்துக்கு மாறுபட்டது), 2. அப்ரயுக்தம் (வழக்காறில்லது), 3. கஷ்டம் (இன்னா ஓசைத்து), 4. அநர்த்தகம் (பொருளற்றது), 5. அந்யார்த்தகம் (ஆற்றலில்லாதிருப்பவும் பிறிதோர்பொருளில் வழங்கப்படுவது), 6. அபுஷ்டார்த்தம் (சிலசொல்லாற்சொல்லற் கேற்புடையபொருளைப் பயனின்றியே பலசொல்லாற் கூறுவது), 7. அஸமர்த்தம் (தொடர்பற்றது), 8. அப்ரதீதம் (உலகவழக்கின்றி நூல்வழக்கேயாவது), 9. க்லிஷ்டம் (விரைவிற்பொருளுணர்த்தாது விளம்பித்துப் பொருளுணர்த்துமாறு கூறுவது), 10. கூடம் (கூறும்பொருளில் அடிப்பாடின்றி அருகிவருவது), 11. நேயார்த்தம் (ஓர்பொருளில் ஒருசொல்லைக் கற்பித்துக்கொண்டு கூறுவது), 12. ஸந்திக்தம் (ஐயம் விளைப்பது), 13. விருத்தம் (பொருண்மாறுபடுவது), 14. அப்ரயோஜகம் (வேண்டாதவற்றைக்கூறுவது), 15. தேஶ்யம் (இலக்கணவழக்கன்றி இழிசனர்வழக்காயுள்ளது), 16. க்ராம்யம் (இடக்கரும் அமங்களமுமாயிருப்பது): என்னும் இவை பதினாறும் சொல்லின்கட்பட்ட குற்றங்களாம்".

ஏதேஷாம் லக்ஷணம் ஸம்யக் ஸோதாஹரணமுச்யதே ॥(௬)

இனி, மேற்கூறிய குற்றங்களின் இலக்கணம் உதாரணங்களுடன் விரித்துரைக்கப்படும்.

1. அஸாது.

ஶப்தஶாஸ்த்ரவிருத்தம் யத் ததஸாது ப்ரசக்ஷதே ।

சொல்லிலக்கணத்தொடு மாறுபட்டதே அஸாது என்று கூறப்படுகிறது.

உதாரணம்:—

பூரிபாரபராக்ராந்த பாததி ஸ்கந்த ஏஷ தே ॥ (௭)
ததா ந பாததே ஸ்கந்தோ யதா பாததி பாததே ।

பெருஞ்சுமையால் அழுத்தப்பட்டவனே! உனது தோள் மிகவும் வருந்துகிறது; ஆயினும் பாததி என்ற ஆத்மனேபதப்பகுதியைப் பரஸ்மைபதமாகப் பிரயோகித்தல் கேட்போருள்ளத்தை எவ்வாறு துன்புறுத்துகிறதோ அவ்வாறு உன்தோள் இன்னும் துன்புறவில்லை.

இதில் இரண்டாம்பாதத்தில் 'பாததி' என்ற பிரயோகம் சொல்லிலக்கணத்தொடு மாறுயுள்ளதாதலால் இது அஸாது என்னும் குற்றமாகும்.

[வடமொழியில் வினைப்பகுதிகள் இரண்டுவகைப்படும். அவற்றுள் ஒருவகை வினைப்பகுதிகளுக்கு மற்றொருவகை வினைப்பகுதிகளுக்குரிய விகுதிகளைச்சேர்த்துக்கூறுதல் குற்றமாகும். உதாரணமாக, 'கொல்லன்', 'தட்டான்' என்னும் தமிழ்ச்சொற்களை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். இவை முறையே அன், ஆன் என்னும் வினைவிகுதிகள் இணைந்துள்ளன. இவற்றை, தட்டன் கொல்லான் என்று வழங்குதல் தமிழறிஞர்க்குத் துன்பத்தை விளைத்து அவர்களால் வழுவாகக் கருதப்படல்போல வடமொழியிலும் ஒருவகை வினைப்பகுதிகளுடன் வேறுவகை வினைவிகுதிகளை யிணைத்தல் வடமொழிவாணர்க்குத் துன்பத்தைவிளைத்து அவர்களால் வழுவாகக்கொள்ளப்படும்.]

[தொடரும்.]

V. S. ராமஸ்வாமிசாஸ்திரி, B.A., B.L.,
மதுரை.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து

1937-ஆம்௵ செப்டம்பர்மாத வரவு செலவு கணக்கு.

விவரம்.	வரவு 1937 செப்டம்பர்	வரவு 1936 செப்டம்பர்	விவரம்	செலவு 1937 செப்டம்பர்	செலவு 1936 செப்டம்பர்
I GENERAL SECTION:			I GENERAL SECTION:		
(1) மாதச்சந்தாவகையில் அடியிற்கண்டபடி வரவு:—			(1) சங்கம் மானேஜ்மெண்டாபீஸ் சிப்பந்திகளுக்குச் சம்பளம் செல்லாக்கியது ...	78	
a. நாட்டரசங்கோட்டை மகா-ா-ஸ்ரீ கண. உல. வெ. வெள்ளையப்ப செட்டியார், பெரி. அரு. கண்ணப்ப செட்டியார் இவ்விருவர்களிடமிருந்து கலாசாலைமாணவர்போஷணை வகைக்கு ஈசுவர ௵த்துக்குச் சந்தாவரவு ரூ. 120			(2) சங்கக்கலாசாலை உபாத்தியாயர்களுக்குச் சம்பளம் செல்லாக்கியது ...	140	
			(3) சங்கக்கலாசாலை மாணவர்களுக்குப் போஷணைக்காகச் செல்லாக்கியது. ...	23 2 8	
b. புதுக்கோட்டை ஸ்டேட்டிலிருந்து 1937-ஆம் ௵ செப்டம்பர்மாதச்சந்தா ரூ 50			(4) Stationery contingencies வகையிற் செலவு ...	3 5 8	

	ரூ	அ	பை	ரூ	அ	பை
c. மகா-ள-ா-ஸ்ரீ E. M. கோபாலகிருஷ்ணக்கோனாரவர்களிடமிருந்து 1937-ஆம் வரு செப்டம்பர் மாதச்சந்தா ரூ 10						
d மகா-ா-ா-ஸ்ரீ திரு. நாராயணையங்காரவர்களிடமிருந்து 1937-ஆம் வரு மார்ச்சு மாதச்சந்தா ரூ 10						
ஆக ரூ 190	190	...	...			
(2 பாங்கில் போடப்பட்டுள்ள தொகைக்கு வட்டி வகையில் வரவு ...	30	...	...			
(3) சங்கமாபீசு அவசரச்செலவுக்காக ஸ்ரீமான். T C. ஸ்ரீநிவாஸையங்கார் B A., B.L., M.L.C., அவர்களிடமிருந்து Temporary Loan வரவு ...	250	...	...			
(4) சங்கக்காலியிடத்துக்கு மாத வாடகை வரவு ...	30	...	...			
(5) Miscellaneous வரவு ...	2	1	...			
மொத்தம் ரூ ...	502	1	...	1183	...	6
II Editorial Section:						
(1) சங்கப்பதிப்புப்புத்தகங்கள் விற்றவகையில் வரவு ...	25	9	...			

	ரூ	அ	பை	ரூ	அ	பை
(5) தபால், தந்திவகையிற்செலவு	1	...	...			
(6) முனிசிபாலிடிக்கு வரி செலுத்தியது. ...	26	13	8			
மொத்தம் ரூ ...	272	6	...	2096	8	...
II Editorial Section:						
(1) ஹை ஆபீஸ் சிப்பந்திகட்குச் சம்பளம் செல்லாக்கியது ...	83	13	4			
(2) சங்கப்பதிப்புப்புத்தகங்கள் அச்சிடும் சம்பந்தமாக ஸ்டேஷனரி கன்டின்ஜன்ஸி வகையிற் செலவு ...	3	8	...			

(2) செர்தமிழ்ப் பழையபிரதிகள் விற்றவகையில் வரவு ...	1	11	...			
	27	4	...	73	7	...
III PRESS SECTION:						
(1) சங்கவேலைகள் சம்பந்தமாக அச்சுக்கூலி வகையில் வரவு	68	...	...			
(2) ஷை வேலைகள் சம்பந்தமாக பைண்டிங் கூலி வகையில் வரவு ...	3	...	...			
மொத்தம் ரூ ...	71	...	...	133	...	...

(3) ஷை சம்பந்தமாக அச்சுக் கூலி பைண்டிங்கூலி வகையிற் செலவு ...	71	...	...			
(4) தபால், தந்தி வகையிற் செலவு. ...	7	...	...			
மொத்தம் ரூ ...	165	5	4	169	3	9
III PRESS SECTION:						
(1) அச்சாபீஸ் சிப்பந்திகட்குச் சம்பளம் செல்லாகியது ...	26	...	...			
(2) ஷை ஆபீஸ் **Stationery contingencies** வகையிற் செலவு.	3	4	3			
	29	4	3	53	4	2

ஆகமொத்தம் வரவு ரூ ...	600	5	...	1389	7	6	ஆக மொத்தம் செலவு ரூ ...	466	15	7	2318	15	11
மாத ஆரம்பத்திலிருந்த கையிருப்பு ரூ ...	464	8	3	1691	4	5	மாத முடிவில் மீதி இருப்பு ரூ ...	*597	13	8	761	12	...
ஆகமொத்தம் ரூ ...	1064	13	3	3080	11	11	ஆகமொத்தம் ரூ ...	1064	13	3	3080	11	11
							*By M. R. C. C. Bank Pass Book in current account Rs. 375- 0- 0 Amounts under suspense account as per vouchers from staff 77- 0- 0 Cash on hand Rs. 145-13- 8 597-13- 8						

குறிப்பு:-மேலேகண்ட விவரப்படி இம்மாதமுடிவில் மீதி இருப்பு ரூ. 597-13-8 தவிர, ஆபீஸ் மூலதனங்களாக உள்ளவை:—மதுரை M. R. C. C. Bankல் கட்டிய Fixed Depositல் வைக்கப்பட்டுள்ள மூலதனங்கள் (1) ரூ. 25011-5-0; (2) ரூ. 1050-0-0; (3) ரூ. 1001; மதுரை இந்தியன்பாங்கில் கட்டிய Fixed Depositல் வைக்கப்பட்டுள்ள மூலதனங்கள் (1) ரூ. 10000; (2) ரூ. 10000; (3) ரூ. 5000; காரைக்குடி [illegible] அவர்கள் கடையில் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டுள்ள மூலதனம் ரூ. 1,200 ஆகும்.

Audited and found correct,
V. S. RAMASWAMI, AUDITOR, 7—10—'37.

LAKSHMINARAYANAN,
MANAGER, 7—10—'37.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து

1937-ஆம்௵ அக்டோபர்மாத வரவு செலவு கணக்கு.

விவரம்	வரவு 1937 அக்டோபர்	வரவு 1936 அக்டோபர்	விவரம்	செலவு 1937 அக்டோபர்	செலவு 1936 அக்டோபர்
I GENERAL SECTION :			I GENERAL SECTION :		
(1) புதுக்கோட்டை ஸ்டேட்டிலிருந்து 1937-ம்௵ அக்டோபர்மாதச்சந்தா வரவு	50		(1) சங்கம்மானேஜ்மெண்டாபீஸ் சிப்பந்திகட்குச் சம்பளம் செல்லாக்கியது ...	73 8 ...	
(2) சங்கக் காலியிடத்துக்கு மாதவாடகை வரவு ...	30		(2) சங்கக்கலாசாலை உபாத்தியாயர்கட்குச் சம்பளம் செல்லாக்கியது ...	85	
			(3) சங்கக்கலாசாலை மாணவர்களுக்குப் போஷணைக்காகச் செல்லாக்கியது. ...	87 11 8	

(3) Miscellaneous வரவு ...	...	12	...				(4) Stationery, contingencies வகையிற் செலவு ...	5	1	...			
							(5 சங்கம்லைப்ரேரிக்கு வரும் பத்திரிகைக்குச் சந்தா செல்லாககியது	7	2	...			
							(6) Furniture ரிப்பேர் வகையிற் செலவு ...	2	4				
							(7) சங்கக்கட்டிட சில்லரை மராமத்துவகையிற் செலவு ...	...	12	...			
							(8) தபால், தந்தி வகையிற்செலவு	2	...	...			
							(9) சங்கமாபீசு சில்லறைவேலைகள் சமபந்தமாக அச்சுக் கூலி பைண்டிங்கூலிவகையிற் செலவு.	1	12	...			
							(10) சரஸ்வதிபூஜை சம்பந்தமாகச் செலவு	7	12	6			
மொத்தம் ரூ. ...	80	12	...	212	10	3	மொத்தம் ரூ	272	15	2	222	4	8

II Editorial Section :						
(1) 'செந்தமிழ்'ப்பத்திரிகைக்குச் சந்தாவகையில் வரவு ...	8	...	...			
(2) சங்கப்பதிப்புப் புத்தகங்கள் விற்றவகையில் வரவு ...	72	14	9			
மொத்தம் ரூ ...	80	14	9	98	15	9
III Press Section :						
(1) சங்கவேலைகள் சம்பந்தமாக அச்சுக்கூலிவகையில் வரவு.	69	4	...			
(2) ஷைவேலைகள் சம்பந்தமாக பைண்டிங்கூலிவகையில் வரவு	3	...	...			
மொத்தம் ரூ ...	72	4	...	117	...	...

II Editorial Section:						
(1) ஷை ஆபீஸ் சிப்பந்திகட்குச் சம்பளம் செல்லாக்கியது ...	85	...	...			
(2) சங்கப்பதிப்புப்புத்தகங்கள் அச்சிடும்சம்பந்தமாக ஸ்டேஷனெரி தண்டின்ஜன்லிவகையிற் செலவு. ...	28	10	6			
(3) ஷை சம்பந்தமாக அச்சுக்கூலி, பைண்டிங்கூலிவகையிற் செலவு.	83	10	...			
(4) தபால் தந்திவகையிற் செலவு	8	8	...			
மொத்தம் ரூ ...	205	12	6	114	...	...
III Press Section:						
(1) அச்சாபீஸ்சிப்பந்திகளுக்குச் சம்பளம் செல்லாக்கியது ...	48	8	...			
(2) ஷை ஆபீஸ் Stationery Contingencies வகையிற் செலவு.	5	5	3			
மொத்தம் ரூ ...	53	13	3	30	13	2

ஆகமொத்தம் வரவு ரூ. ...	233	14	9	428	10	...	ஆக மொத்தம் செலவு ரூ.	532	8	11	367	1	10
மாத ஆரம்பத்திலிருந்த கையிருப்பு ரூ. ...	597	13	8	761	12	...	மாதமுடிவில் மீதியிருப்பு ரூ. ...	*299	3	6	823	4	2
ஆகமொத்தம் ரூ. ...	831	12	5	1190	6	...	ஆக மொத்தம் ரூ. ...	831	12	5	1190	6	...

*By M. R. C. C Bank Pass Bk. in current account Rs. 200– 0– 0
Amounts under suspense account as per vouchers from staff 90– 8– 0
Cash on hand Rs. 8–11– 6

299– 3– 6

குறிப்பு:—மேலே கண்ட விவரப்படி இம்மாதமுடிவில் மீதி இருப்பு ரூ. 299—3—6 தவிர, ஆபீஸ் மூலதனங்களாக உள்ளவை:—மதுரை M. R. C. C. Bankல் வட்டிக்காக Fixed Depositல் வைக்கப்பட்டுள்ள மூலதனங்கள் (1) ரூ. 25011-5-0. (2) ரூ. 1050, (3) ரூ. 1001; மதுரை இந்தியன்பாங்கில் வட்டிக்காக Fixed Depositல் வைக்கப்பட்டுள்ள மூலதனங்கள் (1) ரூ. 10000. (2) ரூ. 10000. (3) ரூ. 5000. காரைக்குடி மகா-ள-ள-ஸ்ரீ கா. சுப. ராம. நாராயணன்செட்டியாரவர்களின் ரங்கூன் அய்மேன் கடையில் வட்டிக்குச் சேர்க்கப்பட்டுள்ள மூலதனம் ரூ. 1200 ஆகும்.

Audited and found correct,
V. S. RAMASWAMI, AUDITOR, 8—11—'37.

LAKSHMINARAYANAN,
MANAGER, 5—11—'37.